

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Tisočletnica Madjarske.

„Millenium“, to je, tisočletnico Madjarske, obhajajo uprav v tem času Madjari v stolnem svojem mestu Budimpešti. Tisoč let hočejo namišljeno Madjari šteti, kar so privihrali, kakor divjaki z ognjem in mečem med delavni in plevelni slovanski rod. Naša naloga ni preiskovati, kdaj da so se ti kruti tlačitelji vrinili med nas ter ne bomo šli gledat uprizorjenih svečanostij, zakaj k sovražniku se ne gre v goste in mi slovanski rodovi imamo v madjarskem narodu, oziroma v njegovih voditeljih najsilnejšega protivnika.

To pa vemo, svečanosti bodo krasne, sijajne; saj to se mora priznati, da se na Madjarskem za tako stvar kaj daruje; iz državne blagajne same so tekle ogromne svote v svrhu proslave tisočletnice; donasali so in oziroma morali so donasati tudi nemadjarški narodi, dajati so morali svoje izdelke, svoj ponos. Vlada je vse sile napela, da dobi za tisočletnico primerne gradiva. Vsi kraji bodo dali krasne izdelke, dali bodo Hrvati, dali Slovaki, dali Rumunci itd. vsi ti nemadjarški rodovi ogerskega kraljestva morajo donasati ne v proslavo svojega rodu ali države, nego v proslavo silnega svojega gospoda — madjarstva. Tako se bode madjarstvo šopirilo večinoma s tujim blagom, kakor znana sraka s pavjim perjem, samo, da se ne bodo našli pavi, ki bi ji izpulili ta tuji nakit.

Nas Slovane ta tisočletnica nemilo dirne in najbolj nam je zopern način, kakor se bode praznovala. Vsakemu svoje! Mi pač privoščimo vsakemu narodu pomenljive narodne praznike; „millenium“ pa ni slavnost, ki bi bila namenjena

proslavi madjarskega naroda, nego to je velik čin, uprizorjen, da se svetu pokaže in da se utrdi madjarsko gospodarstvo nad narodi, ki imajo „srečo“, da so združeni z Madjari v isto državno celoto; to ni slavnost, kakor so jih prirejali bratje Čehi, da pokažejo, kaj znajo iz samega sebe in da povspešijo svojo obrtnost, nego to je skrajno hujskanje proti nemadjarским ogerskim narodom ki hoče pokazati neomejeno prevlado madjarskega gospodstva nad drugimi rodovi in celo prevlado proti avstrijski državni polovici.

Svet bode najbrž slavo pel madjarskemu napredku, mi bodedo pa krčevito zastokali, spomnivši se sedanjih razmer in spomnivši se zgodovine.

Pred tisoč leti so torej prihruli Madjari v lepe ogerske kraje; bili so kruti azijski divjaki, hujski, nego so bili pozneje Turki, bili so nasledniki Hunov in Obrov, s katerimi so itak istega pokoljenja. Madjari namreč niso belcožci, kakor mi in kakor vsi drugi evropski rodovi, nego mongolske krvi.

V velikih četah so prihrumeli v ogersko dolino in potokli, kar so našli tam prebivalcev. Nikdo se jim ni mogel ustaviti, ker so bili združeni v velike čete in so posebno kot konjiki nenadoma napadli nepripravljene prebivalce. Ti prebivalci pa so bili slovanski narodi. Dejstvo, da bivamo Slovani na vseh straneh Madjarov, je najboljši dokaz, da so Madjari posedli krajine, koder so prej bivali naši predniki. Madjari so razdžali veliko Svetopolkovo kraljestvo in s tem je bila pokopana slovanska moč za dalje časa, ali lahko rečemo do današnjega dne. Nemci, ki so se za našimi hrbti lahko pripravljali na boj, užugali so naslednje madjarsko druhal in od

tistega časa so postali Madjari pokornejši; prišli so se poljedelstva. Naučili pa so se ga od Slovanov, o čemer svedoči prikazen, da imajo Madjari imena za poljedelsko orodje itd. večinoma slovanska.

Slovani smo ostali po prihodu in po naseljenju Madjarov razkoljeni na dva velika dela: severne in južne Slované; nismo se več združili kar bi se sicer izvestno bilo zgodilo, nego odtujili smo se drug drugemu. Tako ločeni pa smo bili podložniki vsakemu silovitniku.

Ako torej Madjari slavijo svoj prihod v Evropo, moramo mi vzkliti: Tužna nam majka! To je bil začetek in izvor slovanskega robstva.

Slovanstvo in tudi Avstrija imela sta v Madjarih skoro nepresledno svojega največjega sovražnika. Celo s Turki so se raje zavezavali, da bi le avstrijski vpliv izginil. In ko je prišlo osodepolno leto 1848., videli smo v njih največjega nasprotnika naše častite vladarske rodbine. Mogočna Rusija je morala priti Avstriji na pomoč, da se je krvava vstaja potlačila.

Če so bili Madjari že prej neprijazni Slovanom, začelo se je pravo sovrašstvo proti vsemu, kar je slovanskega, potem, ko so izkusili moč slovanskega (ruskega) cesarstva. Ko so narodi vzbujeni po razširjajoči se omiki in po zbora vanjih, jeli dvigovati svoj glas, zahtevajoč jednake pravice svojemu rodu in jeziku, od tistega časa naprej kazali so Madjari proti ogerskim Slovanom vedno svoje najskrajnejše nasprotstvo, kazali so se prave nestrpneže.

Slovenci v narodnem oziru gotovo dovolj trpimo od podedovanih narodnih nasprotnikov svojih, od Nemcev. A slabše, neprimeroma slabše

LISTEK.

Dva, ki se nista našla.

(Česki spisal Bogdan Kaminski; preložil Vinko.)
(Konec.)

Telovadec je popolnoma izginil iz Prage. Izgubljen . . . dejal so tisti, ki so ga poznali.

Tisti čas v časopisih nisem izpregledal niti jedne domače novice, kakoršne se nahajajo na koncu dnevnih novic in imajo naslov „samomor“ in časih, ako je njih pisatelj iz tega ali onega uzroka pesniško razpoložen, tudi „konec romana“ in „drame iz življenja“.

Predstavljaj sem si veliko, a vsled lakote in nerednega življenja shujšano in upognjeno telo velikana brez moči premetavajoče se v valovih, vrteče se po njih sedaj na vrhu, sedaj na dnu, sredi globoke, vršeče in kalne reke in zopet obviselše za kos obleke ob štrleči korenini in veji izruvane jelše. . . Bil sem trdno prepričan, da je tak ali temu podoben konec romana, peto dejanje čudne, grozne komedije, katera je bilo življenje tega do cela izgubljenega človeka. . . Bilo je to podobno resnici. Kaj je on še mogel čakati od življenja? Bil je zadovoljen, mlad, srečen in bogat, to se mu je zgnusilo in šel je k gledališču. Ljubil je in sam je rekel, da se

mu je zgnusila ona, gledališče, cirkus in vse. . . bilo mu je prirojeno, da se mu zgnusi tudi življenje, kakoršno je živel, in katero niti ni bilo življenje, marveč zoperna komedija, kateri se vse smeje, samo jedno srce krvavi zaradi nje. . . in vsega je konec. . . In zopet sem ga videl negibčnega in pokojnega ležati nekje na robu gozda, z očmi, ki so odprte in že gnijó, z odprtimi usti, ki so že oglodana, in s prestreljenim čelom, iz katerega je po zlepljenih laseh na zmrzli sneg, po celem vratu na obleko, na razpadlo letno obleko iztekla rdeča kri, ki je počnela in se v mrazu strčila kot kamen, da, ko bi kdo mrtvaka vzdignil, bi lahko od njega odlomil kos zmrzlega, krvavega snega. . . Ne morem zato, takega sem si predstavljal.

A življenje je bilo vedno treznejše nego ljudska obraznost, ki je vedno krvoželjna in lačna vznemirjočih in pretresujočih dogodb.

Telovadec se je vrnil čez nekaj dnij, če to niso bili trije polni tedni.

Našel sem ga za rdečo zaveso v slikarjevem ateljeju. Ležal je na kupu cunj, na pol oblečen v star talar husitskega svečenika in pokrit z nekakim plaščem taborskega hejtmana, za kojega je nekdanj stal model. . .

Vrnil se je na smrt bolan samo v svoji letenski suknji, katero mu je še le predvčerajšnjim nekdo dal iz usmiljenja.

Na prvi pogled ga niti nisem spoznal. Bil je po obrazi skoro ves zarastel s temnimi, a doslej še kratkimi lasmi, ki so bili še ostri in iz katerih je čudno gledalo blede, smrtno prepadeno obličje, v katerem so samo oči ostale take, kot so bile vedno: velike, sive in čudno lesketajoče se. Čelo je bilo videti za deset let starejše in nos, ki je bil top in širok, postal je zadnji čas šiljast, kar je telovadčevemu obrazu dajalo izraz, ki je moral vznemirjati.

Tudi on mene ni spoznal. Imel je mrzlico, ki ga je ostavila proti večeru.

„Saj sem vam pravil“, dejal je na to, tipajoč s suhimi prsti leve roke po obleki, s katero je bil pokrit, po prsih in po čelu.

„Iskal sem drago svojo“, rekel je na to tiho, nepremično gledaje jedno točko na stropu. „Umril je je mož . . . veste, ravnatelj . . . Zopet je prosta. In rada me ima, vem, da me ima rada. Iskal sem jo. Hotel sem jej reči, Herma. . . Nič. Hotel sem jo samo videti. . .“

Groza me je bilo izraza obličja in očij tega človeka.

Ko je govoril, opazil sem, da žile na vratu močno izstopajo in zopet plahne, puščajoč na obeh straneh vratu do licne kosti globoke jarke. Razven tega sem videl, da so telovadčeve ustnice vse razpokane kot pri človeku, ki je dolgo hodil po vetru in mrazu.

se godi narodom, ki so združeni pod madjarsko vlado in to ne velja samo Slovanom, kakor Slovakom, Srbom in Hrvatom, nego tudi drugim narodnostim, posebno Rumuncem.

Geslo ogerske vlade je bilo in bode to, da je ogerska ideja isto, kakor madjarska, da nemadjarske narodnosti nimajo nikakoršne javne veljave in da se mora ves ogerski svet pomadjariti. Samo madjarski jezik naj se rabi v uradu in v šoli, sploh v javnem življenju; ako se priznaš Madjara, dobiš javno službo, sicer ne, in ako ti je dano nemadjarsko ime, hitro je premeni, potem boš povsod povišan. Šole naj bodo izključno madjarske, naj otroci kaj razumejo ali ne in potrebna višja šola ne sme biti drugačna, kakor madjarska. Ko so Slovaki požrtvovalno nabrali stošico za utemeljitev slovaškega gimnazija, hitro je pobrala vlada denar in otvorila madjarski gimnazij. Slovaški narod pač ne more prešteti krivic, ki se mu gode; tam ni prosto nikakoršno rodoljubno početje in mnogoteri je že moral za svojo rodoljubnost in za pošten boj, za pravično stvar pokoriti se po zaporih.

Madjarska brezobzirnost pa se kaže na vse strani, tudi proti mogočnejšim Hrvatom. Spomnimo se samo zadnjih pojavov v Zagrebu, ko je toliko vseučiliških dijakov bilo obsojenih in zaprtih in za celo življenje uničenih, samo vsled madjarskega šovinizma, hotečega o prihodu presvitlega vladarja v hrvaškem in samostojnem Zagrebu kazati madjarski vpliv. Kaka se je dalje godila pred kratkim ubogim Rumuncem, ki so odposlali odposlanstvo k presvitlemu cesarju, da se pritoži proti velikim madjarskim nezakonitostim! Kar po letih so bili obsojeni in zaprti in ves omikani svet je moral postati nevoljen zaradi takega nasilstva posamezne narodnosti.

Vse take spomine vzbudi madjarska tisočletnica. In poleg tega se vprašamo: kdo pa je ta mogočni narod? ali je samih vitezov in poveljnikov? ali je tako mnogoštevilen rod, da strahuje vse od prvega do zadnjega? Pravim Madjarom in oziroma njih voditeljem, starim magnatom, ne odrekamo viteštva, ne odrekamo časti. Toda statistika je že davno izkazala, da pravi madjarski rod izumira, da se vedno bolj krči. Ljudsko štetje sicer še nabroji precejšnje število, a samo po raznih vplivih; dočim je pravi madjarski rod celo po priznanji Madjarov samih bolj se skrčil nego bi kdo mislil. Madjarstvo v skrajnem njegovem nasilstvu, ki se zadnja desetletja kaže, ne zastopa več madjarski rod, nego čisto drugo malokje spoštovano ljudstvo. Pojdi v Budimpešto, kjer se steka življ celje Ogerske. Misliš da bodeš tam našel samo pristne Madjare. Kako se pa motiš! Hodi celi dan po mestu in srečaval bodeš povsod samo žide in zopet žide in tu in tam kakega Nemca; madjarskega obraza pa v vsem javnem življenju ne bodeš zapazil. Tako in še hujše je po drugih mestih in tudi po

trgih in vaseh je ves vplivni živelj, posebno ves obrtni stan v judovskih rokah. Madjarski rod je samo še razkropljen po ogerski planjavi in njegovi zastopniki so jedino še razni grajščaki in magnati, ki so pa tudi vsled velikih dolgov večinoma judom izročeni. Vplivno ljudstvo je na Madjarskem skoro jedino židovstvo, oni vodijo politiko, celi kapital je v njih rokah, v njih rokah vse časopise in vlada mora zastopati judovske interese. To je žalostna prikazen za krščansko državo, sicer se pa Ogerska že skoro itak ne šteje med krščanske.

Tak rod torej v sedanjem času in že dalje časa predstavlja madjarski jezik in vpliv, tak rod tlači krščanske nemadjarske narode in jim ne da razvijati se po naravnih zakonih vsakega ljudskega razvoja!

Zato je pač umevno, da ogerski narodi nimajo spoštovanja do madjarskega, po judih jim vsiljevanega jezika in da se vedno bolj in bolj širi med njimi nezadovoljnost. Umevno je, da sedaj, ko slavé Madjari svoj „millenium“, niso nič veseli narodnega praznika, nego da povsod nasprotujejo proti tej hujskariji avstrijstva in židovstva. Tudi nas to ne more pustiti mirnih, ker imamo tudi na Ogerskem mnogo svojih zatiranih bratov: prekmurske Slovence, katerim se niti v molitvenih knjigah ne dopusti slovenske pisave in ker naravno sočutstvujemo z bratovskimi tlačeni rodovi, s Slovaki, Srbi in Hrvati. Tudi na avstrijsko politiko ima Madjarska močnejši vpliv in ona je bila vedno zaveznica naših narodnih nasprotnikov ter ovirala slovanski napredek.

In ako pogledamo v prihodnost, vprašamo se, kako se bode to nadaljevalo? Kako dolgo bode še strahovalo judovsko madjarstvo slovenske rodove, kako dolgo še izpodkopavalo temelje naše ljubljene Avstrije, kako dolgo bode še žalilo verski čut krščanskih narodov? Ali še enkrat tisoč let? Pomozi Bog, da temu ne bode tako!

Slovenščina pri porotnih sodiščih.

Ob zadnjem porotnem zasedanju v Celju je zahteval jeden porotnikov od zagovornika, naj mu raztolmači v nemščino, kar je slovenski govoril. Izgovarjal se je, da mu pismena slovenščina ni znana. Nam se dozdeva, da je dotičnik dobro umel slovenski, pa je le hotel s tem nekako dokazati, da v Celju slovenska porotna obravnava ni mogoča. Če pa morda ni znal slovenski, potem pa pač ni bil sposoben za porotnika pri obravnavi, pri kateri sta bila Slovenca zatoženca in so pričeli tudi le slovenski govorile. Njegova dolžnost je bila pred obravnavo povedati, da ni jezika več. Razlika mej pismeno slovenščino in narečjem, pa ni tako velika, da bi kdo, ki slovenski govori, pismene slovenščine ne razumel.

Sicer pa smemo zahtevati, da je, kdor je porotnik, toliko razume, da ume tudi pismeni jezik, ne pa le kakega krajevnega narečja. Gotovo bi v nemških krajih ne hoteli za porotnika moža, ki bi pismene nemščine ne znal, ravno tako pa tudi na Slovenskem ni tak mož za porotnika.

Naši Nemci se pa nalašč delajo, da slovenski ne znajo, radi bi, da bi onemogočili slovensko poslovanje pri sodiščih. Če bomo molčali, bode se spet kak drug tak porotnik oglašil, da ne zna slovenski. Posebno bi se to bilo zgodilo, ko bi bil v omenjenem slučaju zagovornik ustregel izraženi želji. Le odobravati moramo, da se g. dr. Dečko ni dosti oziral na željo nemškega porotnika.

Vse neugodnejše so pa razmere pred porotnimi sodišči na Primorskem. Ondu pa navadno večina porotnikov ne zna slovenski. Pri sestavljanju seznamov porotnikov se prezirajo vsi Slovenci. Tako naposled mej porotniki ni toliko Slovencev, da bi mogli iz njih sestaviti porotno klop. Ko je bila obravnava proti Slovencu Slakarju ni bilo nobenega slovenskega porotnika in predsednik okrožnega sodišča Sbisá je zagovorniku dr. Stangerju prepovedal slovenski govoriti.

Dr. Gregorčič, grof Alfred Coronini in tovariši so v tej zadevi interpelovali pravosodnega ministra grofa Gleispacha, če misli kaj ukreniti, da se odpravijo naravnost sramotne razmere pri porotnem sodišču v Gorici. Kaj bode minister odgovoril, ne vemo, vsekako bi bila njegova dolžnost, da kaj odločnega ukrene. Sam je nekoč v državnem zboru priznal, da porotne sodbe s tolmači ne dosega svojega namena.

Večina prebivalstva na Goriškem, kakor pri nas na Dolenjem Štajerskem je slovenska. Prav lahko je dobiti slovenščine večših porotnikov. Če jih ni, ni jih jedino zaradi tega, ker jih nalašč pri sestavljanju letnih seznamov porotnikov izpuščajo. Namen je očitiden. S tem hočejo posredno onemogočiti slovensko uradovanje pri sodiščih, ker naravnost več tega ne morejo. Kar se sodniki sami več ne upajo, to naj bi dosegli italijanski oziroma nemški porotniki. Stvar je dobro zamišljena osnovana.

Tukaj gre za važno stvar, za slovensko uradovanje sploh pri sodiščih. Zato pa Slovenci moramo z vso odločnostjo zahtevati, da pri sestavi porotnih seznamov vselej vzame toliko Slovencev, da bode s slovenskimi zatoženci in pričami slovensko obravnavanje brez tolmača mogoče. Izgovor, da ni slovenskih porotnikov dobiti, je popolnoma jalov. Povsod je dosti Slovencev večših obeh deželnih jezikov, ki pa imajo tudi vse druge lastnosti, ki so potrebne za porotnika. Ovire za slovenske porotne obravnave bi ne bile nobene, ako bi sodni uradniki taci ovir nalašč ne stvarjali. Slovenski odvetniki naj se pa tudi dosledno pri obravnava s slovenskimi zatoženci poslužujejo slovenščine pred porotniki.

„Iskal sem jo . . . Moj Bog, kako sem jo iskal . . .“ dejal je kot sam pri sebi. „Videti sem jo hotel, videti . . .“

Njegove prsi so se močno dvigale, usta so se odpirala, da je bil videti beli, s slizjo prevlečeni jezik. Obličje je polagoma modrelo, kot bi se bolnik dušil.

„In ste jo videli, prijatelj?“ vprašam ga.

Mej groznim, hripavim kašljem, ki ga je hipoma popadel in mu vidno trgal prsi, zavrtel je samo glavo.

„Nihče ni vedel za njo . . . Odšla je takoj . . . takoj po mozem pogrebu. V Turnovem bi se bila kmalu srečala. Odšla je samo pol ure pred mano, samo pol ure . . . Odšla je proti Pragi . . . Jaz nisem imel denarja . . . saj veste, kako je to . . . Hitel sem za njo peš . . . Mrz je bilo, a meni je bilo vroče. V Gradišči sem počival, pred Boleslavi sem padel . . . ležal sem v snegu . . . Ona je najbrž v Pragi . . . V Boleslavi so me poznali še kot igralca . . . Nekdo mi je tam dal suknjo, tisto le, vidite . . . a to ne pomaga več, ne pomaga več . . .“ Dvigne se v cunjah, podpre se z levo roko, z desno pa se prime za čelo. V sivih očeh njegovih sem videl solzo . . . „Umrli bom, umrl . . . škoda, da umrem . . .“ zastokal je bolešno in z glavo omahnil nazaj.

Z ulice je bilo slišati ropotanje vozov, zvočenje in piskanje tramvaja, katero mi nikdar ni bilo tako zoprno kot ta večer.

Drugi dan je slikar pozval zdravnika. Bilo je zlo . . .

Siromaka so odpeljali v bolnico. Da bi ga ne zeblo, vzeli mu niso niti halje husitskega propovednika, niti plašča taborskega hejtmana . . .

Ko se je ločil od naju ta velikan, bil je kot dete . . . slab in tih . . .

In tudi plakal je kot dete . . . kot bolno dete . . . a bilo je to drugačno, povsem drugačno plakanje kot tisto, katero je oponašal za „gospodsko mizo“.

Čez tri dni je bilo vsega konec . . .

O njegovem pogrebu je bil grozen dež . . . Morda zato pri njegovem pogrebu izmej vseh znancev njegovih ni bilo nikogar razven dveh. Dobro se spominjam, da si na poti na Olšane takrat v mislih nisem prav mogel zravnati teh dveh protivij, tega človeka, ki je mrzel, zdelan, suh, blede, brez življenja, kot kos ledu in kot kamen ležal iztegnen v rakvi, ki se je mej vožnjo v jedno mér tresla . . . in družega, kateri je z usti oponašal trganje psa z mačko, v ustih nosil plošček in na njegovem robu stol ter si za „gospodsko mizo“ nenadoma obe nogi deval za vrat . . .

Čez nekaj dni je prišla proti večeru v to krčmo v Starem mestu vitka, še mlada, ali, kot se je videlo na prvi pogled, silno nališpana dama, koje lepota in slava, a kričeča obleka me je osupnila. Dama je bila v črnini, ki je bila očitno v naglici sešita in sestavljena od raznega blaga.

Oči vseh pričujočih so se uprle vanjo. Mej vrati kuhinje, ki je mejila ob sobno, pojavila se je v beli ruti tudi glava stare suhe strežnice, ki je vsak teden po dvakrat tožila se o pregrehah, pa vendar mislila se najpravičnejše med živimi, kradla zrne pražene kave in premišljevala ob uspehu bodočega potovanja v Brno.

Okrog „gospodske mize“ so sedeli vsi dnevni gostje razven oficijala, ki je bil danes ostal doma, tožil je včeraj, da se je prehladil. Danes je gotovo ležal.

Pri odprtem klavirju je sedel baron Klein, raztrgan in umazan, ter igral koračnico iz Hugenotov. Poleg njega na klavirju je bil doslej prazen plošček. In gospod baron je bil danes potreben, ker je od denarja, katerega mu je na njega milo prošnjo milostno podelil „jeden prvih kavalirjev države“, danes zadnjih par krajcarjev razdal mej tovariše v žganjarni . . .

Opazivši damo je nehal igrati ter jo gledal.

Oči te dame, ko je odgrnila naličje, bile so temne, nenavadno krasne, a nekako čudno trudne.

kadar zagovarjajo slovenske zatočence. Slovenščine nevesči porotniki bodo pri tacih razmerah sami spoznali, da niso kos svoji nalogi.

Zahtevati pa moramo, da že državni pravdniki slovenskim zatočencem izdelujejo slovenske zatočnice. Če se to ne bode zgodilo, moramo o stvari hitro obvestiti vlado. Pravosodni minister sam je obljubil gledati, da bode z imenovanji in prestavljanji uradnikov v Istri gledal, da se nastavi povsod uradniki s potrebnim jezikovnim znanjem. Zato pa moramo ministra opozoriti na vsako neumestno tuje uradovanje.

Molčati že zaradi tega ne smemo, ker sicer precej naši nasprotniki in pa vlada mislijo, da so Slovenci s tujejezičnim uradovanjem popolnoma zadovoljni.

Ko bi se pa pokazalo, da v mejah sedanjega zakona o porotnih sodbah pomoč ni mogoča, se pa tudi ne smemo obotavljati z zahtevo, da se v interesu pravosodja zakon primerno premeni. Temu ne more niti pravosodni minister se upirati, kar je sam priznal, da sedanje razmere pri porotnih sodiščih na Primorskem niso popolnoma zdrave. On pa ima kot vodja pravosodne uprave dolžnost gledati na zboljšanje pravosodja. To tudi od njega pričakujemo tembolj, ker kot bivši sodni uradnik mora poznati potrebe dobrega pravosodja. Premagali smo že marsikako oviro, pa bomo tudi to, ako le ne odjenjamo.

Celjske novice.

(Celjski okr. šolski svet) je v svoji seji dne 17. aprila rešil nekaj pritožb, pregledal račune nekaterih kraj. šol. svetov itd.

(Okrajni odbor celjski) imel je dne 30. maj. travna t. l. sejo. Po otvoritju seje spominjal se je predsednik, g. dr. Jos. Sernec, neprecenljivih zaslug nepozabljivega podnačelnika gospoda Janeza Hausenbichlerja in poročal, da je položil v imenu okrajnega zastopa venec na krsto. Nadzornikom okrajnih cest v Savinjski dolini imenujeta se na mesto g. Hausenbichlerja gg. Jakob Janežič in Franjo Roblek. Razun navadnih zadev na okrajnih cestah sklenil je okrajni odbor, da se napravi čez Voglajno v Sovodni drugo leto nov železni most s peš potom ob strani; dalje se ima napraviti prihodnje leto nova okrajna cesta iz Teharij na Lubečno in iz Medlega na Lepato. Občini Kalobje dovoli se za popravilo občinske ceste znesek po 20 gld. Kakor prejšnja leta bode okrajni odbor tudi letos preskrbel nekaj bikov muredskega plemena in jih oddal za polovico lastnih stroškov živinorejcem celjskega okraja v plemenjenje. — Poročilo g. načelnika, da je c. kr. okr. glavarstvo razsodilo, da se ima hiša št. 15 g. Genovefe Mitschko na Bregu razlastiti, se vzame naznanje in se sklene, da se takoj po pravomočnosti prosi za

dnijško ceni tev; upati je toraj, da se cesta, ktera je na tem mestu tako ozka in celo nevarna za promet, že v teku tega leta razširi, za kar bode občinstvo okrajnemu odboru gotovo kvaležno, kakor mu je hvaležno za to, da je odkupil primeren del prostora pri hišni št. 1 na Bregu, tako, da je cesta sedaj ondi 8—9 metrov široka. Še v teku tega leta imata se odkopati dva griča na teharski okrajni cesti in bode s tem voznikom gotovo mnogo pomagano. Prošnja g. Ivana Radaja in g. Alberta Arbesa, da bi se preložil vodotok pri hiši št. 8 na Bregu, izroči se okrajnima odbornikoma gg. dr. Dečko in Lorencu Bašu, da stvar pregledata in poročata v prihodnji odborovi seji. Prošnja g. Franca Štefančiča za dovoljenje, da bi smel napraviti verando pred svojo hišo se po predlogu g. načelnika odkloni. Občini Vel. Pirešica dovoli se za leto 1896. pobiranje 60% občinskih doklad v župniji gališki za novo farno pokopališče.

(„Celjski Sokol“) nameraval je preteklo nedeljo prirediti izlet v St. Peter v Sav. dolini. Zaradi slabega vremena moral je to misel opustiti. Celjski nemški listič je ta nameravani izlet hitro porabil za hujskanje proti nam. Če pa misli, da bomo mi ostali pri prepovedi mestnega urada, se jako moti. Ali koraka „Sokol“ skoz mesto v vrstah ali v trumah, je za občni mir popolnoma jednostavno, za nas pa ne, ker nečemo dalje terpeti poniževanja od strani mestnega urada.

(S pešnim poslopjem) v našem mestu ne bo najbrž nič. Občinski zastop svoje drage „Guggenmosove“ hiše ni mogel oddati, ker poštni erar ni maral dati za staro podrtijo pretirane cene. Zdaj pa to hišo popravljajo in barvajo na vse kriplje, misleč, da bo lepša zunanost privabila stranke v staro kočo. Čuje se, da hočejo hišo pripraviti za „Studentenheim“. No, dijaki imeli bodo v tej hiši vsaj priložnost, se praktično učiti živalstva, ker je hiša vsa polna mrčesov.

(Zaročil) se je gospod dr. Alojzij Praunseis z gospodično Minko Haindl, hčerjo slovečega dunajskega arhitekta.

(Dr. Foregger) se je v razpravi o volilni preosnovi zopet razjezil nad Slovenci ter zagovarjal boj Celjanov proti slovenski gimnaziji. Hotel se je zopet prikupiti celjskim nemčurjem, ki ga v zadnjem času prav malo obračajo, ker jim preveč vleče z židovsko-liberalno stranko. No, temu širokoustnemu bahaču bo kmalo odklenalo. Za njegovega naslednika hočejo imeti Wokauna. Naj ga imajo!

(Tombola „Kat. podpornega društva v Celji“) se je prav dobro obnesla in znaša čisti dohodek čez 130 gld. O pomenu šole šolskih sester v Celji spregovoril je najpopred milostni gospod opat Franc Ogradi, na to čast. g. vikarij Anton Rančigaj in slednjič še g. Dragotin Hribar. Ljudstvo bilo je vidno prepričano o dobri stvari,

katero zasleduje „Kat. podporno društvo“, zato pa se je tudi odzvalo prav nepričakovano. Veselica trajala je do 6. ure, pri kateri je bilo slavno „Celjsko slov. pevsko društvo“ in pa ženski kvartet. Ljudstvo bilo je izredno zadovoljno tako z lepimi dobitki, kakor tudi z zabavo. Na željo priredi „Kat. podporno društvo v Celji“ letos v jeseni še eno tombolo in to v dogotovljeni dvorani „Narodnega doma“.

(Veselica petindvajsetletnice) učiteljskega društva za celjski in laški okraj preložila se je na jesen, ko bode „Narodni dom“ že dozidan, ker sedaj manjka primerne prostora.

(Obesil se je) dne 6. maja t. l. v mestnem zaporu težak Josip Hojnik.

Spodnje-štajerske novice.

(Župnijski izpit v lavantinski škofiji) položili so čč. gg.: Jernej Bogatej iz Laškega, I. Horjak iz Vojnika, Jakob Marinič iz Sopot, I. Pavlič, iz Pišec, Franc Pečnik iz Braslovč, Miroslav Repolusk iz Luč, I. Sušnik iz Dobove, Alojzij Vojski iz Prihove in Franc Zdolšek iz Vuzenice.

(Spremembe pri učiteljstvu.) G. F. Kurbus (iz St. Jurija ob juž. ž.) šel je nadomestovat nadučiteljsko službo v Slivnico (okr. Šmarje), g. H. Zmavc (iz Griž) pa ono v Loki pri Zumu. Ker je zastopnik učiteljstva v konjiškem okr. š. svetu g. L. Tribnik odstopil, volili so si učitelji konjiškega okraja dne 7. aprila t. l. g. Rad. Jurka iz Zič za svojega nadaljnega zastopnika.

(Zalec.) V nedeljo dne 3. majnika vršil se je občni zbor „Savinjske posojilnice“ v Žalci. V odbor voljeni so: g. Roblek, predsednik mesto rajnega g. Hausenbichlerja; podpredsednikom g. Senica in poslovodja g. Josip Širca.

(Iz vojniške okolice.) Vsi vojniški zagriženci hvalijo g. Langa, da odgojuje otroke (seveda slovenskih starišev) „im stramm deutschen Sinne“. To je menda tudi „stramm deutsch“, če otroci nemške šole grede iz šole za tujcem zijajo ter se mu smeji, namesto da bi ga običajno pozdravili bodi si „hvaljen bodi Jezus Kristus“ ali pa „dober dan“. Ako se g. Langu kedo pritoži, prime ga „sveta jeza“. Je pač resničen izrek, ki pravi: „Resnica v oči bode“.

(Iz Braslovč.) Dne 29. aprila t. l. imeli smo občinske volitve. Bitka je bila huda. Nikoli še ni prišlo toliko volilcev na volišče. Po budi borbi spravili so več novih močij v občinski zastop.

(V Solčavi) dobijo pošto, kakor smo že poročali. Opozarjamo pa Solčavčane na poštni pečat, na katerem bodi tudi slov. ime „Solčava“. Potrebno je pa, da se to takoj sedaj z vso odločnostjo zahteva, kajti se bode drugače gotovo naredil pečat le z nemškim imenom, kakor se je to zgodilo n. p. na Rečici. Naj se toraj tirja že sedaj pečat, na katerem bode ime pošte v obeh jezikih zapisano.

(Iz Zidanegamosta.) Dne 30. aprila t. l. ponesrečil se je natakark tukajšne kolodvorske restavracije. Šel se je sprehajati nad Beconovo posestvo, ki je na kranjski strani, pal raz pečine in nezavesten obležal. Pretresli so se mu možgani in dobil je veliko rano na glavi. Upanje je, da okrevi.

(Hrastnik.) Delavci v premogokopih na Hrastniku, na Ojstrem, v Trbovljah in Zagorju čim dalje manj zaslužijo, ker morajo dostikrat po več dni na teden neprostovoljno praznovati. Zadnje plačilo bilo je tako slabo, kakor uže dolgo vrsto let ne. To je hud udarec ubogim rudarjem. — Premog trboveljske premogokopne družbe je v primeri k drugemu še vedno predrag; zato pa odjemalci pojemajo.

(Tatvina.) V noči od zadnjega aprila do prvega majnika je bila oropana blagajnica trboveljske posojilnice za 1666 gld. 15 $\frac{1}{2}$ kr. Blagajnica je bila navrtana na dveh krajih. Škodo so že poravnali odborniki in sicer sledeči možje: Peter Erjavec, župnik; Pankracij Gregorc, kaplan; Ferdo Roš, župan in veleposestnik; Fran Kallan, posestnik, Anton Volavšek, posestnik; Jožef Goropevšek, krčmar in posestnik; Jožef Moll, trgovec in posestnik. Ljudje so mirni, da zopet vlagajo. O tatih ni sledu.

(Sevnica.) Vsoda nam je bila nemila, in odvezla nam je našega predragega č. gosp. kape-lana A. Podvinskija. Kako priljubljen je bil on pri nas, pa spričava mnogo obiskana odhodnica, katero so mu priredili tukajšnji narodnjaki. Priča

Zdelo se mi je, da sem te oči že nekje videl... Sedel sem jej najbolj blizu, takoj na desno pri dolblini. Obrnila se je k meni in vprašala po Buliru... „Menda sem zahaja“, pristavila je rekoma vzvišeno. Njeni pogledi so ušli na raztrganega igralca glasovirja, ki ni od nje odmaknil očesa, z umazano, a majhno roko gladeč si posivelo brado.

Dama se zopet obrne.

Spoznal sem, kdo stoji pred menoj.

Ni bilo dvojbe, bila je to Herma...

Z nekoliko besedami, kolikor možno kratko in ozirno, povedal sem jej vse.

„Bil sem njegov znanec, milostiva. Iskal vas je... A ni vas našel, dejal mi je. Mislim, da je na vas tudi zadnje uro — samo na vas“, rekel sem gledaje jej na tresoče se ustnice.

Naglo je spustila naličje čez oči, podala mi roko in odšla.

„Ta dama — ta ženska mi je znana“, veli Klein, puleč si razmršene sive lase. „In ko bi imel danes desetico, stavljal bi jo, da sem jo pred leti videl v Bremenu, kjer se je njen ljubček, mlad deček, Pražen ustretil.“

Mogoče, da bi bil baron, da je imel desetico in stavljal, stavo tudi dobil.

„Vi ste ga torej poznali. Tudi jaz sem ga iskala —“ rekla mi je pozneje tista dama za kulisami S — skega gledališča, ker je bila argažo-

vana. „Niti ne verjamete... v najhujši zimi... oh, to je bilo strašno. Pokopala sem moža in prva moja misel je bila ta, da sem zopet prosta in da ga poiščem, naj stane kar hoče. Kaj bi mu bila rekla, še ne vem, toda...“ V tem je pozvonilo pred četrtim dejanjem. „Zgrešila sva se“, rekla je in odhitela na oder.

„Iskala sta se drug drugega“, pomislil sem in ta hip mi je bil smeh te še vedno lepe žene, dražestno naivne, zopern in skoro grusen. Mislim, da ta hip na Buliru, kateri na stolu stoječ z glavo sega skoro do stropa, stopi potem na jedno nogo in si z drugo z glave sname že oguljen, ozeleneli klobuk... zajedno pa sem ga videl v čudni pisani obleki, tresočega se od mraza in trenotje nato razpretega, govorečega v vročici, s široko odprtimi očmi, s težko, hladno roko neprestano nekaj iskajočega na prsih, na čelu, na blazini, borečega se s smrtjo... kako plaka... in kako govori „umrl bom, vem, da bom umrl...“

Iskala sta drug drugega, mislim sem si. On je plačal s smrtjo.

A ona — ne vem, kaj mu je hotela. Nikdar mi ni povedala tega, nikdar nisem tega slišal iz njenih ust in čital iz njenih oči... krasnih in globokih oči, katerim ni mogoče videti do dna...

pa je tudi ljudstvo, ki ga je pri odhodu, na kolodvoru s solznimi očmi pozdravljalo. Njegovo blago srce, narodni duh in vljudnost, posebno pa zasluge za šolsko mladino, so ga utisnile v naša srca v trajni spomin.

(Iz Loke.) V torek 28. m. m. opoldne padlo je poldrugletno dete posestnika Ribiča iz Loke pri Zidanem mostu v apneno jamo, kjer se je pri zadnjem dežji nabralo nekaj vode in je utorilo. Stariši pazite na otroke! Ne moremo pa dosti opominjati, da se take jame pokrivajo, in je gotovo tudi tisti kazni vreden, ki take reči opušča ali zanemari.

(V Šent. Lenartu nad Sevnico) bi radi nekateri bili tudi „Nemci“. „Tagespost“ jim je evangelijski. Pri „Divjakovih“ imajo zbirališče. Dobro bode malo dregniti v to gnezdo, da „ose“ odlete in se ščisti naš kraj.

(Iz učiteljskih krogov.) Kakor znano, vršil se bode letošnji koncert „Slov. pevskega društva“ v Brežicah in sicer dne 16. avgusta. V soboto dne 15. avgusta je pa praznik. Ali bi ne bilo mogoče sl. odboru sl. p. društva preložiti koncert na praznik? Veliko učiteljev bi rado sodelovalo pri koncertu, a če se vrši koncert v nedeljo, jim ni moč priti, ker jim primanjkuje časa.

(Požar.) Dne 29. aprila t. l. popoldan ob polu 5. uri je pod Humom pri Ormoži pogorela velika viničarska hiša z gospodarskim poslopjem gospe Sidonije Murmajer iz Gradca. Slabo vzgojen in napeljan viničarjev otrok je užgal kup koruzinja pod kapom. Škode je do 2000 gold. Nesreča bi bila še večja za sosedne hiše, ko bi pihal sever. Viničar bi moral prihodni dan zapustiti stanovanje. Hudodelstvo je že precej očitno. Ljudstvo je pridno gasilo. Pri tej priložnosti se je opazila potreba za okoliško ognjegasno društvo ormoško, ki bi naj imelo na Hardeku veliko, v Laperčicah in na Lešnici po eno manjšo gasilno brizglo. Na noge tedaj slovenski Ormožanci, izvolite v kratkem odbor, občine bodo rade pomagale.

(Občni zbor) okrajne posojilnice v Ljutomeru bode v četrtek dne 14. majnika t. l. ob 8. uri dopoldne v Fran-Jožefovi šoli v Ljutomeru. Želi se, da se udje v obilnem številu vdeležijo zborovanja.

Druge slovenske novice.

(Ljubljanski župan) gosp. Peter Grasselli se je odpovedal županstvu. Županoval je 14 let in za njegovega županstva se je Ljubljana jako povzdignila. Zgradil se je vodovod, sezidalo več novih šol, nova vojašnica, napravilo več novih cest. Pod njegovim županstvom so se začele priprave za električno razsvetljavo. Da ni bilo potresa, bi Ljubljana že letos električno razsvetljavo dobila. Za Grassellijevega županovanja se je vpeljal tudi slovensko uradovanje pri ljubljanskem magistratu. — Za njegovega županovanja je cesar dvakrat obiskal ljubljansko mesto. Prvi pot 1883. leta, ko je bila 600letnica, od kar je kranjska dežela pod habsburško vladajočo rodbino in 1895. leta, ko je vladar obiskal nesrečno mesto po velikem potresu. Cesar je bivšega župana bil za razne zasluge odlikoval z redom železne krone III. vrste. Peter Grasselli je tudi mesto ljubljansko zastopal v deželni in nekaj časa tudi v državnem zboru in bil je tudi dalje časa namestnik deželnega glavarja. Poslednje mesto se po deželnozborskih predzadnjih volitvah njemu ni bilo več izročilo, ker je vlada mislila, da mora vzeti deželnega glavarja namestnika izmed nemške manjšine, ker je bil deželni glavar vzet iz slovenske večine. — Sedaj je bivši župan imenovan ravnateljem mestnega užitninskega zakupa.

(Novi župan ljubljanski.) Zupanom ljubljanskim je bil v četrtek voljen deželni poslanec g. Ivan Hribar. Novi župan si je kot mestni odbornik pridobil veliko zaslug za mesto ljubljansko, zlasti za vodovod in pa za osnovo mestne hranilnice.

(Ginljivi prizor na pokopališču.) Dne 30. aprila t. l. pokopali so v Ljubljani mlado siromašno delavko. Ko se je krsta spustila v jamo, začel je jeden sprevednikov, ljubimec ranjke, jako britko jokati. Vsem se je v srce smilil. Vsako tolaženje je bilo zastoj. Skočil je v grob svoje ljubimke in klical: Pokopljite me z njo!

S težavo so ga spravili iz jame in krsto zasuli. Legel je potem na grob in mlo jokal, dokler ga niso cerkovnikovi hlapci s silo spravili s pokopališča.

(Podpora za uradnike na Kranjskem.) Tudi letos bode vlada dovolila državnim in uradnikom drž. železnice na Kranjskem podporo, ker je vsled potresa nastala večja draginja. Ljubljanski uradniki dobe podporo v visokosti 40% aktivitetne doklade, kamniški po 20%. Uradniki, ki nimajo razredovanih služeb, dobe po 30 gl. Vlada je dotično predlogo že predložila državnemu zboru in zahteva v nji v ta namen 62.800 gld.

(Tatvina.) Hlapcu Janezu Gostinčarju v Vinjah na Dolenjskem na Kranjskem je bila iz skrinje ukradena hranilnična knjižica za 186 gl. Tat je vzel iz kranjske hranilnice denar, predno se jej je tatvina naznanila.

(Nesreča v železniškem predoru.) Mej postajama Trebnje in Mirna peč na dolenjski železnici bi se bila pretečeni petek lahko zgodila grozna nesreča. Po predoru sv. Ane so se peljali štirje delavci z železniškim vozičkom, kar za njim pridrdra poštni vlak. Delavci so kričali na pomaganje, ali ni jih slišal strojevodja. Skočili so hitro z vozička in se stisnili k steni. K sreči ni nobenega delavca poškodovalo. Voziček je pa popolnoma zdrobil.

(Radeče.) Dne 6. maja t. l. popoldne ponesrečil se je Franc Knez iz Svibna. Streljal je nekega psa, pri tem pa je zarjavelo puško razneslo in strelcu razmesarilo levo roko in prste tako, da ga je moral zdravnik poslati v bolnico v Ljubljano. Ta ljuba neprevidnost, koliko vendar stori nesreče, pa vendar ne spametuje ljudi, da bi pazno ravnali z razstreljivimi tvarinami in orodjem. — Novoimenovani zdravnik za Loko pri Zidanem mostu dr. Friedrich iz Savinjske doline, se je službi odpovedal. — Dobro bi bilo, da pošljete puščavnika sem. Mnogo imamo gradiva. Posebno lepo povest bi mu lahko povedala natakara pri Petriču. Zapisal bi jo v večni spomin, kako napravlja ravnatelj Peter Končnik izlet „mejalus“, kako družba keglja in biljardira pa nič ne plača za to in misli da prodaja natakara smodke z namečkom. Slišal bi tudi lahko, kako se ti gospodje čudijo slovenskim napisom v Radečah. itd.

(Iz Radeč.) V torek 28. aprila t. l. popoldne igrala sta se otroka 4 letni Janez in 2 letni Alojzij Gamšek iz Studenice, med tem ko so bili stariši v vinogradu na delu, z žveplenkami. Na mostovžu napravila sta ogenj in kmalu je bila vsa hiša v plamenu. Otroka sta se zadušila in skorej popolnoma zgorela, tako, da se je našlo le majhno ostankov njihovih sežganih trupel na pogorišču.

(V Ribnici na Kranjskem) umrl je dne 29. aprila t. l. prečastiti gospod dekan Martin Povše. — Rojen je bil 11. novembra 1833 v Št. Jurju pod Kumom, v mašnika posvečen dne 26. julija 1859., služboval je kot kapelan na Temenici, Čemšeniku in v Polhovem Gradcu, kot župnik pa v Rakitni in v Št. Jurju pri Kranji. — Ribniški dekan postal je 1891. leta in bil je tudi ud okrajnega šolskega sveta kočevskega, častni kapelan loretski itd. Pokojni bil je blaga duša, vedno vnet za blagor svojih izročencev mu duš, sam pa ponižen pred ljudmi in Bogom. — Lahka mu zemlja! V miru naj počiva! Nam pa ostane vedno v blagem spominu.

(Poštni urad v Begunjah.) Dne 16. maja otvori se nova pošta v Begunjah na Notranjskem. Zvezo bode imela s poštnim uradom v Cerknici.

(V Idriji) je utonil v ponedeljek čuvaj Janez Podobnik. Vračajoč se iz Črnega Vrha, imel je pri sebi psa. Pri g. Grudnu padel je pes v vodo, ker pa ni mogel takoj ven priti, hotel ga je on rešiti, a pri tem se mu je tako nesrečno spodtaknilo, da je tudi sam padel v vodo. Ker je bila voda radi dežja nekoliko večja in kalna, niso mogli nesrečnika najti do torka zjutraj.

(Požar) upepelil je pretečeni teden posestniku J. Kosmaču v Ledinah nad Idrijo hišo in gospodarsko poslopje popolnoma. Ogenj je zanetil petletni fantič, misleč prižgati najden ostanek smodke, a žveplenka ga je spekla on pa jo je vrget v seno in takó je nastal požar. Ker ni bilo vode v bližini, niso razven živine ničesar rešili.

(Zupanom v Crni na Koroškem) je voljen nemški liberalac Wurzer. Volitev so odločili liberalni virilisti. Nadejamo se, da bode Wurzer zadnji nemškoliberalni župan v Crni.

(Razneslo je) mešalnico za smodnik v Sokovem na Koroškem. Celo kočjo je razrušilo. K sreči ni bilo nikogar zraven.

(Nesreča vsled žganjepitja.) V Svinem na Koroškem poslali so petletno dekle v prodajalnico po žganje. Dekle, katero so že poprej učili piti žganje, se je na potu tako žganja nalezlo, da je drugi dan umrlo.

(Z občinskimi volitvami v Celovcu) letos liberalci in nemški nacionalci nimajo sreče. Ne le v tretjem temveč tudi v drugem razredu je izvoljen eden konservativcev in sicer stolni župnik Rittner. Liberalci so silno vznemirjeni in boje se že, da Celovec naposled dobi konservativni občinski zastop.

(Predstave za Schulverein v Celovcu.) Dne 25. in 26. minolega meseca ste bili v Celovcu diletantski gledališki predstavi v korist „Südmärke“ in „Schulvereina“. Največje navdušenje je vzbudila živa podoba, kako „Südmärk“ varuje s svojo roko petero južnoavstrijskih pokrajin, to je tistih pet pokrajin, v katerih bivajo Slovenci. Ta podoba je jasno kazala, da bi „Südmärk“ rada za nemštvo pograbila te dežele. Teh predstav so se udeležili deželni predsednik in vsi načelniki državnih, deželnih in mestnih uradov. Označljivo je, da se najvišji uradniki udeležujejo predstav za društvi, ki imate namen uničiti Avstriji zveste Slovence. Ko bi se bilo kaj tacega prigodilo pod Auerspergovno vlado, bi se ne čudili, a pod grofom Badenijem je pa to nam naravnost neumljivo.

(Deželnozborske volitve v Trstu), ki so ob enem mestne volitve, bodo še le jesen. Mestna delegacija, ki je nekaj podobnega, kakor deželni odbor, se je izrekla, da po letu ne morejo biti volitve, ker mnogih volilcev ni v Trstu. To pa ni pravi vzrok, da Italijani ne marajo precej volitev, temveč mestni zastop ima še mnogo reči nerešenih. To bode hitro rešil, da se bodo mogli potem sedanji mestni odborniki pred volilci bahati s svojim vspešnim delovanjem.

(Tržaški škof) bode menda le monsignor Flapp. Vplivni krogi se na vso moč potegujejo zanj. Tržaški židje so mu ponudili dvorec „Revoltella“ v zameno za dvorec v Šklednju, dokler bode tega potreboval bivši škof J. Glavina.

(Shod železniških ravnateljev.) Te dni je zboroval v Trstu shod ravnateljev avstrijskih, ogerskih in nemških železnic. Sešlo se je bilo 23 železniških ravnateljev.

(Požar.) Na Belo nedeljo je v Grahovski Koritnici ob polnoči jelo goreti. Poslopja Ivana Ortarja in Ivana Šarlija so zgorela. Jedna stara žena je nevarno opečena. Posebno Ortarja preganja nesreča. Lani mu je bil vihar podrl streho in njega poškodoval, letos mu je pa vse pogorelo.

(Štefan Pahor.) kurat v Pevni na Goriškem, je umrl dne 25. aprila t. l. Manjkalo mu je samo jeden teden do 85. leta. Duhovnik je bil 56 let in v Pevni je služboval 45 let.

(Razlika pred sodiščem.) Pri zadnjem protnem zasedanju v Gorici sta svetnika Sbiše in Gurjup slovenske zatožence dosledno tikala, italijanske pa vikala. Tudi tukaj se je pokazalo, da nekateri gospodje zmatrajo Slovence za nekega nižje pleme.

(Slovensko akad. društvo „Slovenija“ na Dunaji) si usoja naznaniti sestavo odbora, voljen pri I. občnem zboru letnega tečaja l. 1895/6 dne 28. aprila: predsednik: cand. iur. Fran Muhič; podpredsednik: stud. iur. Fran Štupica; tajnik: stud. phil. Ivan Merhar; blagajnik: stud. phil. Ivan Košnik; knjižničar: stud. phil. Hinko Vodnik; arhivar: stud. phil. Nachtigall; gospodar: stud. iur. Fran Šuklje. Namestnika: stud. iur. Fran Novak in stud. med. Jožef Tičar.

(Podporno društvo za slovenske visokošolce na Dunaju) prejelo je zadnje mesece od raznih stranij lepe darove: Slavni deželni zbor kranjski daroval je 200 gld. Odličen rodoljub v Ljubljani, ki ne želi imenovan biti, pristopil je društvu kot ustanovnik s 50 gld. Iz Maribora so darovali: Prevzv. knez in škof dr. Mihael Napotnik (društveni ustanovnik) 10 gld. G. France Dolenc, trgovec v Mariboru je poslal o veliki

noči 126 gld., katere so darovali: Slavna posojilnica v Mariboru 40 gld.; g. dr. Jernej Glančnik, odvetnik in društveni ustanovnik 20 gld.; po 3 gld. so darovali: Henrik Schreiner, c. kr. ravnatelj učiteljskega; vč. g. dr. Ivan Mlakar, vodja semenišča itd.; vč. g. Lovro Herg, stolni dekan; po 2 gld.: g. Ferdinand Dominkuš, odvetnik itd.; g. Bernard Jentl, prokurist; vč. g. Jož. Zidanšek, prof. bogoslovja, vč. g. Franc Simonič, stolni kaplan; vč. g. Jakob Bohinc, stolni kanonik; vč. g. dr. Jožef Pajek, kanonik; vč. g. dr. Ivan Križanič, kanonik itd.; vč. g. dr. Martin Matek, podravnatelj bogoslovnice itd.; vč. g. dr. Anton Medved, prof. veroz.; g. France Dolenc, trgovec; in neimenovan; po 1 gld. pa so darovali: gg. Pavel Simon, tajnik posojilnice; Jož. Rapoc, posestnik; dr. Feliks Ferk, (društveni ustanovnik) zdravnik; Košan Janko, c. kr. gimn. prof.; Simon Goričnik, c. kr. fin. svetnik; Alojzij Rakovec, žel. uradnik; J. Pavlič, c. kr. poštni kontrolor; M. J. Nerat, nadučitelj itd.; Fr. Holasek, trgovec; Jos. Melzer, trgovec; Fr. Hočevar, vinski trgovec; sl. tiskarna sv. Cirila; vč. gg. France Korošec, prefekt v semenišču; Matej Štrakelj, korni vikar; Fr. Simonič, stolni kaplan; Anton Cestnik, korni vikar; dr. Alojzij Meško, prof. bogoslovja; J. Hribernik; J. Malnič, rač. revident; vč. g. Alojzij Zver, duhovnik; gg. Blaž Matek, c. kr. gimn. profesor; Ivan Koprivnik, c. kr. gimn. profesor; dr. Vladimir Žitek; J. Fontana, trgovec; dr. J. Terč, zdravnik; vč. g. Karol Hribovšek, kanonik itd.; Lud. Hudovernik, stolni vikar; Jak. Tajek, c. in kr. vojni kaplan; Jak. Kavčič, gimn. veroučitelj; slednjič gg. Janez Majciger, c. kr. prof.; dr. Janko Bezjak, c. kr. prof.; dr. Franc Vovšek, c. kr. dež. sod. svetnik (društveni ustanovnik); Jož. Perko, železn. uradnik; vč. g. F. Brelich, učitelj veronauka; g. dr. Fr. Radaj, c. kr. notar itd.; g. dr. J. Glaser, velepos. in odv. kandidat. — V Konjicah sta darovala: rodoljubna učiteljica gospica Milka Pirnat 2 gld.; g. dr. Ivan Rudolf, odvetnik 5 gld.; — Iz Ljutomerja je društvu poslal g. dr. Anton Mihalič 14 gld., katere so darovali gg. nabiralec dr. Anton Mihalič, zdravnik 5 gld.; dr. France Rosina, odvetnik 2 gld.; Anton Šlamberger, c. kr. notar 1 gld. 50 kr.; vč. gg. Jož. Ozmeč, kaplan 1 gld. 50 kr.; Fr. Brglez, kaplan 1 gld. 50 kr.; gospica R. Kavčič 50 kr.; g. J. Ivančič, c. kr. kontrolor 1 gld. 50 kr., vsi v Ljutomeru. — V Celju so darovali: Vč. g. mil. opat Franc Ogradi 5 gld.; dr. Juro Hrašovec, odvetnik 2 gld.; vč. g. Anton Rančigaj, vikar 1 gld. — V Radgoni je nabral odvetnik g. dr. Jožef Gorički 7 gld. 50 kr., katere so darovali: gg. Jož. Škrbenc, gostilničar in posestnik 1 gld. 50 kr.; Oton Ploj, c. kr. notar 2 gld., vč. g. Emeran Šlander, administrator 2 gld.; dr. Jožef Gorički, odvetnik 2 gld., vsi v Radgoni. — V Čadramu sta darovala; vč. g. Bezenšek, kn. šk. svetnik in župnik 2 gld.; Vid Janžekovič, kaplan 1 gld. — V Ptujju gg. dr. Tomaž Horvat, odvetnik 2 gld.; Andrej Jurca, trgovec 5 gld.; vč. g. Alojzij Šijanec, župnik v Negovi pri Radgoni 1 gld.; g. Kazimir Bratkovič, c. kr. notar 2 gld.; v Brežicah vč. g. Miloš Šmid, župnik v Solčavi 3 gld.; g. France Veršec, c. kr. notar v Sevnici 2 gld.; g. France Železinger, c. kr. notar v Gradcu 3 gld.; g. France Hrašovec, c. kr. sodnik v p. v Gradcu 3 gld.; vč. g. Martin Meško, župnik pri Kapeli 3 gld.; g. Anton Svetina, c. kr. notar v Gornjem Gradu 2 gld.; vč. g. Marko Tomažič, župnik v Pilštajnu 1 gld.; vč. g. Anton Veternik, kaplan v Trbovljah je društvu poslal 19 gld., katere so darovali: vč. gg. Peter Erjavec, župnik 5 gld.; Anton Veternik, kaplan 5 gld.; gospa Ana Dimnik, krčmarica 5 gld.; gg. Fer. Roš, župan 2 gld.; Jož. Goropevšek, posestnik 1 gld.; — vsi v Trbovljah; vč. g. Anton Šebat, kaplan na Dolu 1 gld.; — Iskrena bodi hvala imenovanim rodoljubnim darovalcem, darovalcem, osobito pa še gg. nabiralcem. Bog plati! Daljne darove sprejema vč. g. dr. Fr. Sedej, c. in kr. dvorni kaplan itd. Dunaj I. Augustinerstrasse 7.

Druge avstrijske novice.

(Volilna reforma.) Zbornica poslancev je sklenila, da bodo tudi posli imeli volilno pravico. Za predlog gorenještajerskega kmeta Hagenhoferja, da se hlapcem odreče volilna pravica, gla-

sovalo je le 8 poslancev. Sklenilo se je pa, da mora vsak šest mesecev bivati v dotičnem okraju, da ima pravico v občni volilni kuriji. Poslanec Schneider je predlagal, naj se židom odreče volilna pravica. Za ta predlog je glasovalo le 10 poslancev.

(Tajna volitev.) Zbornica poslancev je sklenila, da se bode volitev poslancev v peti kuriji tajno vršila. Odklonila je pa z malo večino predlog, da bi se tudi volilni možje tajno volili. — Davčni odsek je pa sklenil, za slučaj, da se izvrši davčna reforma, naj se volilni census zniža na 4 gld. Več poslancev je predlagalo, naj se pomanjša na 3 gld., kar pa ni obveljalo. Za predlog manjšine so glasovali tudi slovenski poslanci Robič, Pfeifer in Povše.

(Premembe pri namestništvih.) Govori se, da moravski namestnik baron Spens Boden pojde v pokoj, na njegovo mesto pride sedanji štajerski namestnik marki Bacquehem, v Gradec pa pride dolenjeavstrijski namestnik grof Kielmansegg, in na Dunaj bukovinski deželni predsednik grof Goess. Bukovinski deželni predsednik baron Rosza bi pa postal dvorni svetnik v ministerstvu notranjih stvari. Če je na teh govoricah kaj resnice, moramo reči, da grof Kielmansegg ni pripraven mož za štajerskega namestnika, ker kot rojen Hanoveranec ne zna jezika tretjine štajerskega prebivalstva.

(Volitev župana na Dunaju.) V sredo je bila nova volitev župana na Dunaju. Izvoljen je županom Strobach, prvim podžupanom dr. Lueger, in drugim podžupanom dr. Neumayer. Poslednji je nemški nacijonalec, prva dva krščanska socijalista. Jednega nemških nacijonalcev so morali voliti, drugače bi se protisemitji bili razcepili.

(Nemški nacijonanci in krščanski socijalisti.) Nemški nacijonanci začenjajo borbo proti krščanskim socijalistom. Minoli teden so imeli shod, na katerem so grozno zabavljali proti dr. Luegerju, ker se je odpovedal županstvu. Krščanskim socijalistom so očitali, da bi radi postali vladna stranka, ker so se že naveličali boja. Na tem shodu so nemški nacijonanci zahtevali, da se jim prepusti jedno mesto podžupana in več mest občinskih svetnikov. Nam se dozdeva, da se za nemškimi nacijonalci skrivajo nemški liberalci. Radi bi zasejali neslogo mej protisemite.

(Levičarji in vlada.) Levičarji so pretili, da ne bodo glasovali za volitve po volilnih možeh v novi kuriji, temveč bodo zahtevali neposredne tajne volitve. S tem so se hoteli maščevati nad vlado, ker je cesarju predlagala, da je pohvalil dr. Luegerja in se je ta pohvala javno razglasila. Grofu Badenju je veliko leželo, da se voli po volilnih možeh in javno, ker ve, da drugače bi noben plemenitaš v Galiciji ne bil voljen. Levičarji so pa kmalu zgubili pogum in glasovali po volji vlade, dobro, vedoč, da brez vladne pomoči kar zginejo.

(Naslednik Klaičev.) Dne 1. maja je bila v kmetskih občinah dubrovniških volitev državnega poslanca, na mesto pokojnega Mihe Klaiča. Voljen je jednoglasno prejšnjega poslanca sin odvetnik dr. Peter Klaič.

(Društvo v varstvo češtva) osnovali so Čehi v Pragi. Društvo ima namen podpirati Čeha v Šleziji in Slovače na Ogerskem. Pred vsem bode snovalo češke knjižnice, da bodo ljudje z branjem čeških knjig utrjevali svojo češko narodno zavest. Dobra misel, ki bi tudi bila vredna, da najde posnemanja na Slovenskem.

(Zagrebska policija) si je nabrala novih lavorik za madjarstvo. V Zagrebu so bili nabili neke plakate, ki vabijo na madjarsko razstavo. Te plakate so pa potrgali nekateri rokodelski učenci. Policija je vse dotične fante obsodila v osemdnevni zapor, potem pa jih odtirala iz Zagreba.

(Zlate svetinje) je poslal papež tistim ogerskim poslancem in članom ogerske gospodske zbornice, ki so glasovali proti proticerkvenim zakonom.

(Razstava v Budimpešti) se je jako slovesno otvorila v soboto. Pri otvorjenju sta bila cesar in cesarica, več nadvojvod in nadvojvodinj. Razstava je lepa, a bila bi pa skoro popolnoma prazna, ko bi se iz nje vzelo vse, kar je delo nemadjarskega uma in nemadjarskih rok.

Ogled po širnem svetu.

(Važna slavnost v Črnigori.) Dne 20. septembra t. l. se bode v Črnigori praznovala dvestoletnica obstanka sedanje črnogorske vladarske rodbine Petrovič-Njeguš.

(Srbija in Ogerska.) Srbija se ni udeležila slavnosti tisočletnice ogerske države, ker so pri tej slavnosti rabili tudi zastave, ki so slične srbski zastavi. To pa pač ni bil jedini vzrok, temveč v Srbiji sedaj sploh ne vlada Avstriji nič kaj prijazen duh. Madjarski listi so grozno zabavljali zaradi tega, da se Srbija razstave ne udeleži. To pa je tudi razburilo Srbe. V soboto, na dan otvoritve madjarske razstave se je zbralo pred spomenikom kneza Mihajila na tisoče ljudi, ki so vsi klicali: „Propast Madjariji“ in sežgali so madjarske zastave. Demonstranti šli so potem pred rusko poslanstvo in klicali: „Živela Rusija, živel ruski car!“ Demonstrantje so hoteli napasti tudi ogerski trgovski muzej, a tu se je ustavila policija, ki je poprej demonstracijo mirno gledala. Ko so policiji prišli še Madjari na pomoč, je bilo moč napraviti red. Demonstracije se je udeležilo več častnikov in duhovnikov, mej poslednjimi celo en arhimandrit (prošt). Avstrijski diplomatični zastopnik je seveda zahteval, da se da pismeno zadoščenje. Srbska vlada mu je naznanila, da ne gleda demonstracije izid preiskava, in da je odstavila načelnika žandarmerije in načelnika policije v Belemgradu.

(Francija) je dobila novo ministerstvo, kateremu je na čelu Meline. Novo ministerstvo je sestavljeno iz zmernih republikancev, za svojo nalogo si je postavilo z vsem silami pobijati socijalizem. Če bode pa imelo kaj sreče, to ne ve. Prvi nastop je pokazal, da ima v zbornici sicer večino, ali jako majhno. Pa še za to večino se ima zahvaliti monarhistom, kar je pa slabo znamenje za vsako republikansko vlado. Najbrž se novo ministerstvo ne bode dolgo držalo.

(Italijani v Afriki.) Posebno dobro se Italijanom v Afriki ne godi. Abesinci jim sedaj dajo mir, a zaradi vročine in slabe vode, so začeli silno bolehati. General Baldisera je moral nekatere postojanke zaradi tega zapustiti.

(Perzijski šah umorjen.) Perzijski šah je bil te dni umorjen. Ustrelil ga je neki pristaš druge vere, katere privrženci so šahu veliki sovražniki.

Dopisi.

Žalec. Kmetom, trgovcem in rokodelcem se to leto v Savinjski dolini nič kaj preveč dobro ne godi. Uzrok temu je, da ni naš kmet prodal svoj hmeljski pridelek. Le nekoliko je bilo tako srečnih, da so spravili svojo blago še o pravem času v denar, če tudi ne za dobro ceno, pa vsaj za ceno, da so si povrnili stroške dela in jim je ostal še kak goldinar za vsakdanje potrebe. Ako pa pri nas v Savinjski dolini kmetovalec nima denarja, potem pa slabo životarijo tudi trgovci in rokodelci.

Marsikateri je že vprašal in še vpraša; kaj da je temu vzrok, da hmeljska kupčija pri nas peša, da je tako na slabem potu. Temu v kratkem odgovoriti, temeljito odgovoriti pač ni lahko mogoče. Hočem pa v naslednjem poskusiti vsaj nekoliko rešiti to vprašanje, in ob enem nasvetovati, kako da bi se morda dalo pomagati.

V prvi vrsti so vzrok hmeljerejci sami. Pri nas v Savinjski dolini se vse premalo gleda na kakšnost blaga, se premalo gleda na to, da bi se pridelal lepi uzorni hmelj, kateri bi lahko tekmoval z drugimi hmelji. Naš hmeljerejec gleda le samo na to, da hmelj sploh pridelal, je-li potem blago lepo ali ne, zato pa se malo briga. Ni pa vse jedno ali imam kislino ali pa dobro sladko vino. Moj sosed, kateri gleda, da pridelal dobro kapljico vina, ga lepo v lepem vremenu spravi in pravilno odkiše, proda ga liter lahko po 20 kr. Jaz pa imam moj vinograd poleg njegovega, pa sem trgal zgodaj in morda še v deževnem vremenu, sem to grozdje kar sem ga pridelal, stlačil in vino nalil v slabe pokvarjene sode, in sedaj pa se čudim, da mojega vina kupci še po 10 kr. liter nečejo kupiti.

Kakor pa je pri vinu in drugem blagu, ravno tako pa je pri hmelju. Veliko naših hmeljerejcev obdeluje zdaj hmelj slabo, ga slabo

spravi, trga ga s perjem vred, suši ga na solcu, ga spravi na kupe, da se vname in postane rujav, ali ga tako posuši, da se razprši in ima le kup plev mesto hmelja; seve potem se takega blaga kupci bojijo in ga pustijo. Glavna stvar je toraj, da se hmelj dobro obdeluje in lepo spravi.

Kakor pa je to hmeljsko sezono, pa tudi najboljši in najlepši hmelj pri nas ni našel kupca. In tukaj pa je iskati uzrok kje drugje. Kakor znano niso kupovali dosedaj naš hmelj pivovarji neposredno od pridelovalcev, ampak hmelj so pokupili največ bogati židje, in ga potem, seveda z dobičkom prodajali pivovarjem. In ravno to bi ne smelo biti. V Savinjski dolini se prideluje hmelj že 30 let, pa dosedaj ga je še jako malo prišlo na pivovarje, kot tako, pod tem imenom, ampak pokupili so hmelj pri nas bogati židje, ga prekrstili v zatički ali drugi na dobrem glasu stoječi hmelj in ga z velikim dobičkom prodali. Odkar da se pri nas v Savinjski dolini prideluje hmelj, prodalo se ga je gotovo že več kakor 100.000 m. stotov za poprečno ceno 10 milijonov gold. in le malo se ga je pivovarjem prodalo kot savinjski hmelj, nego pod drugim imenom. Da pa pri taki kupčiji tako hmeljar, kakor pivovar veliko škodo trpita, je ob sebi umevno, največ dobička so vzeli le špekulantni židje.

Rekel bode marsikateri, res tako je, pa kako pomagati, da bi drugače bilo. In ravno na to hočem odgovoriti in dati svet, katero bi bilo najboljšje sredstvo, da si pridobi savinjski hmelj samostalno dobro ime, in se proda iz prve roke hmeljarja neposredno pivovarjem. In tukaj mora vlada pomagati, ako jej je na tem v resnici kaj ležeče, da pomaga pri nas davkoplačilcu. Kakor je znano, izdajo druge vlade posebno pa Ruska vlada, velike svote, da povzdignejo v domači državi kmetijstvo, posebno pa hmeljereje, in tako bi naj tudi naša vlada, katera ima za vse mogoče naprave vedno odprte roke, tudi tukaj pomagala.

Vlada naj bi na svoje stroške postavila velike sušilnice, recimo tri, v Savinjski dolini. V to sušilnico bi hmeljerejci pošiljali svoj pridelek, kjer bi se po nalašč zato nastavljenih delavcih pravilno sušil in spravil v vreče, vsake baže in kvalitete hmelja posebej. Dalje naj bi vlada napravila veliko skladišče za hmelj, za Savinjsko dolino, recimo eno, kjer bi se hmelj po svoji kvaliteti uvrstil in za prodajo pripravil. Vlada naj bi nadalje dovolila v svojih denarnih zavodih kredit, da se dobi za male obresti denar in plača hmelj, katerega si pivovar kupiti želi hmeljerejcu, in se pivovarji lahko dovoli tri ali šest mesečni plačilni obrok, ko pa je pivovar hmelj plačal, pa se vrne denar. Na ta način bi se pri nas v Savinjski dolini poprijeli ljudje hmeljereje, ker bi vedeli, da bodo za blago primerno ceno skupili, bi hmelj boljši pridelovali, v nalašč zato nastavljenih sušilnicah bi se blago enakomerno in lepo posušilo, v skladišču pa po svoji kakovosti uvrstil za prodajo. In ko bodejo pivovarji že naprej vedeli, da dobijo le lepo in dobro blago, in to si lahko zberejo v eni skladišču, da jim ni potreba letati krog hmeljarjev in si najemati dragih mešetarjev, dalje, ko bodejo pivovarji vedeli, da se jim dovoli plačilni obrok, gotovo bodejo z veseljem prišli in pokupili ves hmelj za primerno ceno.

To se meni zdi jedini pripomoček, da se pridobi našemu hmelju dobri glas, da se vsako leto proda za primerno ceno, zdi se mi jedini pripomoček, da izostanejo vsi hmeljevi prekupci in ostane ves dobiček, katerega vlečejo sedaj židje, v žepu hmeljarjev in pivovarjev.

Da bi bil naš hmelj slab in bi se iz njega dobro pivovariti ne dalo, to ni resnica, in če bi se ga ne bilo že več nego 100.000 m. stotov prodalo.

S temi vrstami hotel sem dati namiglej, kaj je treba, da ne bode propadla v naši lepi Savinjski dolini hmeljereja in ž njo kmet, trgovec in rokodellec. Sedaj pa je vrsta na vladi, da pokaže, da ji je ležeče na tem, da ima dobre davkoplačilce, in stori to, kar storijo druge vlade, saj je to le vladi na korist. Naši možje, posebno pa naši državni poslanci pa naj pretresejo to stvar in gledajo, da obrodi sad, ne da bi le

samo rekli, pa bi že dobro bilo, a storili bi pa nič.

Hmeljerejsko društvo pa naj skliče v kratkem glavni shod in ta nasvet pretresuje in napravi potem potrebno resolucijo.

Od Dravinje. Veselica „Bralnega društva v Studenicih“ v nedeljo 19. aprila t. l. obnesla se je prav dobro.

Ponosno sme biti to mlado društvo, da se je te prve veselice udeležilo toliko narodnega občinstva, da so bile sicer jako prostorene sobe Koropec-ove gostilne v pritličji in tudi v 1. nadstropji z gosti prenapoljene in celo pretesne. Zbrali so se zastopniki narodnega razumništva in kmetje ne le iz domače fare nego tudi iz Slov. Bistrice, Čadrama, Žič, Loč in Poličan. Bralno društvo je pa tudi ta večer priredilo prav lepo in zanimivo veselico.

Otvorili so veselico domači pevci pod večjim in spretnim vodstvom g. Družoviča z mešanim zborom „Rožica“, kateremu je sledil dvospev za sopran in alt „Ladija“. Ladijo pele so s fino dovršenostjo vrle narodne gospodične Ana in Romana Osana, Raner in Majhen ter jih je spremljal na harmoniju pevovodja g. Družovič. Tudi nastopne pevske točke „Na hribih“, „Siroti“ in „Golobica siva“ pele so se izborni in posebno je segala občinstvu v srce milodoneča pesem „Siroti“. Pevski zbor dosegel je z ozirom na kratak čas od svoje ustanovitve z izbornim proizvajanjem navedenih pesmij zares lep uspeh. Vodil ga je pa tudi spreten pevovodja!

Posebno veselost so obudile med zbranim občinstvom burke „Sam ne ve, kaj hoče“ in „Brati ne zna“. Saj pa so tudi vsi igralci svoje vloge tako dobro igrali, da jih je bilo res veselje gledati. Pri nobednem ni bilo zapaziti najmanjše zadrege in bojzljivosti in kaj takega gotovo dobro vpliva na občinstvo.

V „Sam ne ve, kaj hoče“ je posebno veliko smeha povzročil profesor Prohaska, (g. Koropec), ki se ni mogel nikoli kakšno reč in tudi ne za nobedno nevesto odločiti. Pa saj ste se mu tudi vrli sestrični Tetka (gdč. Raner) in Emilija (gdč. Majhen) tako spretno in ljubeznjivo dobrikali, da mu je res moralo težko biti se za katero odločiti. Tudi drugi igralci Kordelija (gdč. A. Osana), major (g. Černe) in sluga Ivan (g. Majhen) rešili so svoje naloge izvrstno. — Zelo je občinstvu ugajala tudi druga burka „Brati ne zna“. Odlikovale ste se v tej burki posebno g. Ničla (gdč. Raner) in perica Lenčika (gdč. A. Osana) s svojim naravnim igranjem in s svojim spretno izvoljenim oblačilom. Gdč. Raner je izvrstno predstavljala marljivo in skrbno gospo Ničo in gotovo si je marsikdo želel gospodinj, ki tako skrbi za svoje sobnike, kakor je ona skrbela za svojega sobnika muzikanta Primoža. Imenitno je igrala gdč. Osana živahno in blagodušno Lenčiko posebno v pogovorih s Primožem o „začaranem“ pismu. Muzikant Primož (g. Koropec) je s svojim „začaranim“ pismom povzročil obilo smeha. Veselje ga je bilo gledati, kako se je obnašal pri pogovarjanju z gospo Ničo in Lenčiko o „začaranem“ pismu. Posebno je padal v prizoru s Štuparjem (g. Černe), ko mu je ta pravil o bogati nevesti Katrici. Pa kaj, da si jo je Štupar samo izmislil.

Tako se je ta veselica v vsakem oziru imenito obnesla. Ponosno sme biti „Bralno društvo“ na svoje tako izvrstne moči in upati smemo, da nam kmalu priredi drugo veselico, pri kateri bomo zopet imeli priložnost občudovati te mlade, a tako vrlo izurjene pevce in diletante!

Na Dunaji. Pred štirimi leti je položilo malobrojno število slov. tehnikov temelj organizaciji tehniški delujočega in mislečega dijaštva slov. na Dunaji. Zasnoval se je v področji akad. dr. „Slovenije“ — v IV. okraji dunajskem „Klub slov. tehnikov“. Pričetek je bil skromen zbog pičlega števila članov, kateri so se pa vendar z vso požrtvovalnostjo začeli zanimati za načela svojega bodočega delovanja.

Zanimanje za dovršeno strokovno izobrazbo prošinja vsakega — nihče pa ne pozablja tudi obče — zakaj tudi v tej naj se odlikuje stan tehniški. Do najnovejšega časa so se gojila v klubu samo strokovno-znanstvena predavanja, petje in glasba; lansko leto smo si pa vstvarili

članovi točen program, katerega izvajanje započnemo.

Potresni dogodki na Kranjskem so pokazali osobito, kako slabo se je v Slovincih obče skrbelo za tehniški naraščaj in kako malo se je vsled tega gledalo posredno na najbolj produktivno stran narodnega gospodarstva. Nad vse resni so časi v naši domovini in veliko delavcev železne vstrajnosti in prebrisanosti v tehniškem pogledu potrebuje v kratkem naš narod.

Štirinajst nas slov. tehnikov na Dunaji se zaveda svojih dolžnostij do domovine, pa hoče, da stopi kedaj kot dobro organizovana skupina na domača tla. In kar razmotriva ta skupina po svojem programu, dovolite visokospoštovani Slovinci, da Vas obvesti:

Premišljevanje naše se kreče v prvi vrsti o vprašanji narodno-gospodarskem, v kolikor vanje posega stan tehniški. Uverjeni, da si le ob materijelnem blagostanju pomore tudi duševni kapital in plodovi njegovi, da je le on nosilec moči narodove po sedanjih nazorih, da vse ravno zbog tega in zbog individualnega egoizma išče imetka v polajšanje življenske peze — lotili smo se tega vprašanja. Nečemo, da nas Slovence zarobi tuji nasprotnik na naši zemlji domorodni, in da oddamo vse posvetne blage za dušne ter na sodnji dan še le obračunamo z onim, ki nas želi vpropastiti.

Povečavati narodni kapital, ne da bi narod sam trpel škode ob tem, v to je treba vstvariti v najkrajšem času sistem, pri katerem se bo moralo dati ravno tehnikom našim najvplivnejšo besedo in odkazati najpremišljenejšo delo.

Dim podjetnih naprav Slovincem preveč škoduje — govori se — a istina je, da škodi le radi tega, ker imamo tako malo domačih podjetij. Zemlja slovenska je zemlja poljedelstva in živinoreje — jednakostranska torej njena produktivnost. Neresnica, da vsa sreča naša obstoja samo na teh dveh, v nas jedino produktivnih poljih nesistemizovanega našega narodnega gospodarstva. Kmet bo ostal vedno temelj v narodu, on bo moral v nekoliko prispevati, da se povzdignemo kdaj nad poljedelstvo samo in se priučimo pridobivati si imetka z večjim pridom, kakor bi čakali na zemljo samo. Kmetijstvo in živinoreja v nas nikedar ne bodeta delala čudežev, in naj jima priskočimo v pomoč še s tako umetnimi sredstvi; zemlja slovenska sama ni dala v celoti pogojev za to.

Imamo zakladov, kojih ne vidimo v jednostranosti svoji, zakladov, s katerimi si kmet nič ne opomore. Surovine naših zemelj, prirodna bogastva, to bo treba izkoristiti s pomočjo domačih prirodnih sil, ter jih predelavati v izdelke domačega obrta in industrije. Dobro promišljene industrijske naprave bi povzročile v nas velikanski prevrat, če drugje ne, vsaj v trgovstvu, ker bi se počel domači izvoz, denar pa prihajal v dežele. Srednji stan, stan obrti, povzdignil bi vse sloje iz srednjeveške dremavosti k čistosti; donesel bi nam novih praktičnih nazorov in smerij. Zakaj toliko naših krepih rok potuje preko oceana pomnoževati tuji kapital, zakaj se drugi trudijo od zore do mraka na kršni zemlji za krompir v oblicah! Transmisijo sredstev v nas premalo poznavamo!

V času, ko se je začelo podjetno židovstvo ogledati po naših zemljah, brusiti moramo meče podjetnosti, da se paralizuje napad preobestnih tujih gospodarstvenikov.

Člani tehn. kluba smo prešinjani vseskozi s tem duhom, in stavili smo si na prvo mesto to, da proučavamo, kje in kako bi se dala kedaj osnavljati premišljena domača podjetja.

Vspoznavati hočemo do najmanjše zadeve vse lokalne razmere domovine naše: surovine, prirodne sile, občila tarifno in colno politiko, delavske odnose, sovražnike podjetij, materialne vire itd.

Proučavati hočemo, kako se bode s tehničnimi sredstvi pomaglo našemu propadajočemu hišnemu obrtu do večje veljave, kako bi se pomoglo drugim narodno-obrtnim napravam, ki v zastarelosti ne morejo napredovati zbog pomanjkanja osnovelejev originalnih pomočkov. Proučevati nam bode naprave tujcev na naši zemlji, da se bo znalo, kako daleč seza njih vpliv doma in drugod.

Vse tožbe za obrtjo v večji meri so brezvspešne, dokler se stvarij znanstveno ne poloti s tehniškega in ekonomiskega stališča. Vsi zakoni so iluzorični v tem smislu, ako ne more dati izvajanju zakonov nihče povoda.

Ker nam je slov. tehnikom misliti, da se začne tudi v nas tehniška veda gojiti v praktično znanstvenem smislu, pa da se bo moralo početkom bodočega stoletja ustanoviti osrednje podjetniško-tehniško društvo s svojim glasilom, zastopajočim vse podjetne naprave slovenske, obrtna in umetno-obrtna učilišča itd., tedaj nam je posebna naloga za časa študij, da si ustvarimo svoj jezik t. j. napraviti slovenščino zmožno pisati v nji vsakojake tehniške razprave. Kakor je stroka naša v Slovincih slabo zastopana, tako nedostaje tudi tehniške terminologije. Na tem polji hočemo storiti za časa študij, kolikor nam bo mogoče. Delo si mislimo razdeliti sistematiški na stroke. Glavna opora vsemu delu je narodni jezik, zato smo začeli sedaj crpiti iz Wolf-Pleteršnikovega slovarja vse ono, kar je v narodovi govorici, in kar so ustvarili tehniškega besedoslovja dosedanj slov. jezikoslovci in dnevna potreba. V ta namen obstoja v klubu odsek devetih članov, ki se je prav marljivo polotil tega dela.

Za tem bode sledilo še le važnejše in težavnejše delo: vstvarjenje in določevanje izrazov, katerih nam še nedostaje v vseh tehniških vedah. Ker so drugi slovanski narodi, zlasti Čehi in Rusi si določili že jako obširno tehniško terminologijo, nabaviti si bomo morali sedaj tehniške slovarje, poleg tega pa tudi tehniških knjig in strokovnih časopisov istih narodov, da izcрпиimo iz njih, kar je ugodnega za naš jezik z vodilom: ne se po nepotrebnem cepiti od drugih Slovanov, kjer se lahko bližamo. Velikih žrtev nam bo treba in klub misli ravno sedaj najbolj, kako bi zadostil potrebam v tem pogledu.

Nadalje uvidevamo, da se nam je polotiti kolikor mogoče proučevanja slovanskega sloga in slovanske dekorativne umetnosti. Kaka bogastva so v slovanskih narodih v tem obziru, pokazala je dosedaj v največji meri narodopisna razstava češko-slovanska. Nihče ne odreka Slovanom velike bodočnosti v njihovem slogu. Belokrajinske pisanice imajo domačih naših ornamentov za celo zbirko — surovi so še motivi in preobrazovati jih bo treba ter uvajati v arhitekturo in na naša obrtna učilišča, po njih pa v umetne obrti. Tudi tukaj nam ne dostaje dražih publikacij čeških in ruskih; prepričilo nas je število članov, da bi vzmogli, kar potrebujemo. Poleg velikih žrtev privoščiti si ne moremo dosedaj družega nego jedva svojo čitalnico zbog oddaljenosti od osrednjega društva.

O delih naših se bo poročalo po pravilih točno koncem vsakega leta. Delali bomo pa z veliko večjim veseljem, če bomo videli, da smo našli pospeševalcev našega zanimanja. Posledice gotovo ne izostanejo. Da Bog poživi tehnično jedinstvo!

Narodno-gospodarske novice.

Ponarejanje in pačenje vina.

Ko se je dovolilo uvažanje italijanskega vina, se po nekaterih gostilnah vino že prodaja po taki ceni, da mora vsak razviden človek dvomiti, da bi se mogla prava vinska kapljica prodajati v ta kup. Mi vemo, da so delavske moči v južni Italiji jako po ceni, mnogo cenejše nego pri nas, da torej obdelovanje nekaj manj stane. Pri ugodnem podnebnju tudi ni treba vino grada tako skrbno obdelovati kakor drugod. Na drugi strani je pa vendar pomisliti, da slabo plačani delavci ne delajo tako pridno kakor naši. Južni Italijan je len že od narave. Prevažanje iz Italije do nas tudi precej stane. Blizu štiri krajcarje je od litra plačati carine in potem je pa treba plačati še užitninski davek. Če vpoštevamo še druge stroške, je pač vidno, da se naravno vino po 24 kr. točiti ne more.

Sleparije so se pa posebno sedaj razširile, odkar dovažajo italijanska vina. Naše domače vino je vsekako težje ponarediti, ker ima bolj fini okus, kateri se ne da ponarediti. Vsak poznavalec vina bode ga spoznal, če se je kaj

dosti popravljalo. Drugače je pa z italijanskimi vini. Ta vina imajo že tako neki zopern okus in jih je torej težko ločiti od kake brozge. Tako imajo domači vinogradarji od znane vinske klavzule dvojno škodo. Konkurenca jim dela italijansko in ponarejeno vino. Posebno se poslednje izdeluje v zaprtih kletih v mestih, kjer vino nobeden ne nadzoruje. V mesto se pripelje le malo naravnega vina, katero se pa potem v kleti pomnoži. Ponareja se vino s tamorindnim izvlekom in drugimi zdravju škodljivimi tvarinami. Občna tajnost je, da se zlasti v Trstu pripeljana italijansko vino na razne načine prepravlja in pomnožuje. Taka brozga se toči potem po gostilnah. Tako vino ne krepi človeka, temveč mu le zdravje podkopuje. To je pokazal tale dogodek.

V ulici S. Lazoro v Trstu imata zalogo vina dva Italijana Vid in Josip de Goša. Pravita, da točita pristna italijanska vina. Izvedelo se je pa, da ta dva brata vino ponarejata. Zato je pa finančna oblast poslala višjega komisarja finančne straže Martina Steppana in jednega stražnika v omenjeno skladišče. Oba sta šla v civilni opravi. Italijana bi morala biti hvaležna, da finančna oblast kaže toliko ozirnosti. Da sta šla v skladišče v uniformi, bi precej ljudje zapazili, da ni kaj v redu.

Ko sta se prišleča izkazala, kdo sta in povedala, po kaj sta prišla, sta ju napadla omenjena Italijana in njiju osobe. Oba so pahnili iz skladišča, da nista mogla pregledovati, kaj se godi v njem. Oba sta precej poškodovana. Seveda zmaga Italijanoma ni koristila. Finančna stražnika sta stvar naznanila policiji, magistratu in finančnemu oblastvu. Takoj je prišla policija, ki je na lici mesta se prepričala, da sta omenjena italijanska sleparja ponarejala vino z zdravju škodljivimi tvarinami. Zaprli so omenjene brate in jednega njiju delavca. Odsila ne bodeta zasluženi kazni. Skladišče se je zaprlo.

Misliti pa ne smemo, da je morda to jedini slučaj, samo da se drugi ne razkrijejo. Tudi se sleparije ne gode le v Trstu, temveč tudi drugod. Zato naj bi pa oblastva dobro pazila na zaloge cenih „pristno“ italijanskih vin in se večkrat prepričala, kaj se v njih vse za vino toči.

Priporočamo pa tudi vinopivcem, da naj se varujejo škodljivih tujih vin, ter se drže rajši našega domačega pridelka, ki je še vedno najbolj pošten. Če je domače vino morda tudi nekoliko dražje, je pa zdravo in človeka zares okrepčava. Boljše je manj piti, zato pa pristno, zdravo domače vino. Južnoitalijanska vina so običajno že tako boljše ali manje spridena, ker je v južni Italiji kletarstvo na jako nizki stopinji. V slabih kletih se vino spridi in vsled tega tudi zdravju ne hasni.

Znano je, da je pogoj dobrega kletarstva snažnost, a baš to pa v Italiji ni doma. Kdor je kedaj videl umazanost po južnoitalijanskih mestih in vaseh, ta bode zgubil ves okus za italijansko vino. Slovinci si še te umazanosti prav predstavljati ne moremo.

(Pomladni čas) ni posebno ugoden za pretakanje vina, ker je ob tem času rado vino kalno. Posebno marc in april nista ugodna za pretakanje vina. Pri pretakanju naj se sploh gleda na to, da se pretakajo vina, kadar je barometer že dalje časa kazal visok zračni tlak. Ne le toplomer, temveč tudi barometer je važna priprava za vinščaka.

(Je li bič potreben?) Naši vozniki mislijo, da brez biča bi ne bilo mogoče voziti v Švici

pa na Norveškem pa bič kaj malo rabijo. Zato pa ondu konji neso trmasti. Ko so žrebeta dovolj močna, gredo s kobilo na delo in se navedijo polagoma komata in vožnje. Konji se bolje ravna po glasu voznikovem nego po tem, kam jih potegne z roko. Posebno gledajo Norvežani, da voza nikoli ne preoblože, zlasti če so vpreženi mladi konji.

(Rudečih svojih vin) ni dobro devati v stare sode, ob katere se roka počrni, ako ž njo potegneš po notranji strani. V takih sodih vino zgubi lepo barvo. Na Francoskem devljejo taka vina največ v nove sode.

Koledar.

Sobota (9.) Gregor Nac., škof in cerkveni učenik. — Nedelja (10.) V. povelikonočna. Izidor, spoznovalec. — Ponedeljek (11.) Mamert, škof; Gandolf, opat. — Torek (12.) Pankracij, mučenec; Epifanij, škof. — Sreda (13.) Servacij, škof; Glicerija, mučenica (Križevje). — Četrtek (14.) Kristusov vnebohod. Bonifacij, mučenec. — Petek (15.) Zofija, mučenica; Hilarij, opat. — Mlaj dne 12. ob 8. uri 48 minut zvečer.

Sejmnji.

Dne 11. maja v Arvežu, pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju, v Rogatu in Čmureku. Dne 12. maja na Planini in Slov. Gradcu. Dne 13. maja v Braslovčah, Konjicah in Imenem (za svinje). Dne 15. maja na Bregu pri Ptuj (za svinje).

Loterijske številke.

Gradec 2. maja 1896:	58, 12, 34, 53, 82
Dunaj „ „	14, 54, 64, 8, 76

Zahvala.

Dne 28. aprila t. l. nastal je gozdni požar v Gradišči, ko je bil podpisane službeno od doma odsoten. Energičnemu delovanju slavne požarne brambve v Gornjemgradu, ki je hitro dospela na gorišče, kakor preudarnemu vodstvu gašenja po gozdarju g. J. Krišcheju ter navzočemu c. kr. okr. sodniku g. dr. V. Wagnerju, gornjegraskemu županu g. c. kr. notarju A. Svetini, c. kr. sodn. pristavu g. J. Erhartiču in dr. se je zahvaliti, da se je požar hitro pogasil ter ni nastala večja škoda. Vsem p. n. gasilcem se torej tem potom izreka najtoplejša zahvala. (105) 1—1

Knezoškofijsko oskrbnništvo v Gornjemgradu, dne 4. maja 1896.

Josip Hofbauer
oskrbnik.

Trgovski pomočnik

zmožen slovenskega in nemškega jezika želi premeniti službo. — Več pove iz prijaznosti upravnistvo „Domovine“. (106) 1—1

Stanovanje

na Ringstrasse št. 9., v lepi, novi hiši, s štirimi parteriranimi sobami, kuhinjo in drugimi prostori, ter porabo vrta, odda se takoj. Več se izve pri lastnici v ravno tej hiši pritlično na desno. (108) 2—1

Dečka

v učenje steklarske obrti, če tudi ne zna dobro nemški, sprejme takoj

Ivan Sadnikar

(110) 1—1 v Gradci, Annenstrasse št. 25

Slavni generalni zastop banke „Slavije“ v Ljubljani.

Podpisano županstvo si šteje v dolžnost slavni banki za točno in brez vsacega odbitka izplačano odškodnino pogorelega poslopija Jurija Šveglja moje občine najtoplejšo zahvalo izreči. Ker se je slavna banka tudi pred dvema letoma, ko je imela štirim poškodovancem moje občine znamenito svoto 3850 gld. izplačati, ravno tako pošteno obnesla, zadobila je v celem tem okrožji stalno zaupanje ter jo zamorem z največjim spoštovanjem priporočati.

Županstvo Radence okr. Črnomelj, dne 27. aprila 1896.

L. S.

Miha Fugina, župan.

V najem se odda

dobro upeljana trgovina v zelo živahnem trgu v celjski okolici. (112) 2—1

Ponudbe naj se pošiljajo upravnistvu „Domovine“.

Gostilna „Stadt Graz“

Uljudno naznanjam, da sem prevzel gori navedeno gostilno in da točim poleg pravih pristnih vin od dne 3. maja t. l. najboljše in povsod priljubljeno

puntigamsko marcno pivo (Puntigamer-Bockbier)

in imam poleg priznane dobro kuhinjo. Za zabavo cenjenim gostom postavil sem tudi novi glasbeni avtomat, ki igra več najlepših godbenih komadov. Opirajoč se na svojo 20letno gostilniško skušnjo v Gradci in kot premogokopni restavracijski najemnik, zagotavljam častitim gostom iz Celja in okolice, najsolidnejšo in točno postrežbo in vabim k obilnemu obisku. (109) 1

Franc Bayer, gostilničar.

Otročja obleka od 1-50-7 gld.

Prva in največja spodnještajerska
zaloga oblek
JOSIP HOČEVAR-ja
 v Celji, Graška cesta (Grazerstr.) 19
 priporoča svojo veliko zalogo
nepremočljivih plaščev = havelok
 raznih barv in velikosti.
 Oblek za gospode, dečke in otroke
 vsake velikosti in kroja, po le mogoče
 — nizki ceni. —
 Velik izbor vseh drugih delov obleke.

Obleko za gospode po meri naredim
 v teku treh dni iz najbolj priznanega an-
 gleskega, francoskega in brnskega blaga, ka-
 terega slednjega imam vedno uzorce v za-
 logi po najnovejšem modnem kroju solidno
 in po nizki ceni.
 Na željo pošiljam uzorce franco. Stor-
 jene obleke, če se ne dopadejo rad brez ugo-
 vora zamenim. (49)

Plašči = havelok od 7-14 gld.

Najizbornejše in najcenejše
členkaste travniške brane
 izdeluje in iz zaloge prodaja poleg družih
 kmetijskih strojev
JOS. LORBER
 v Žalcu pri Celju
 Cena jednuprežni brani 26 gld.
 dvuprežni 32 gld.

Te brane se niso obnesele samo na
 travnikih z najboljšim uspehom, ampak
 tudi na polji pri pomladanski in jesenski
 setvi za poravnavo brazd in umetnih gojnih,
 kakor tudi še posebno za zrahljanje po
 zimski mokrotni ali po plohah nastale površne
 skorje, kar priča polno priznanjskih pisem.
 Dalje proizvaja vse v livarsko in
 strojno stroko spadajoče predmete za žage,
 mlane in druge obrtnijske namene, kakor:
 zobna kolesa (vsake vrste), železna vretena,
 logarje, kolobarje za jermena, zamašnjake
 (Schwungradler), sploh vse sestavne dele za
 stroje; potem razne vlite plošče, kotle,
 uteže, (tudi za ure), rošče, itd. itd.
 Cene so nizke, delo pošteno, postrežba
 prijazna in točna.

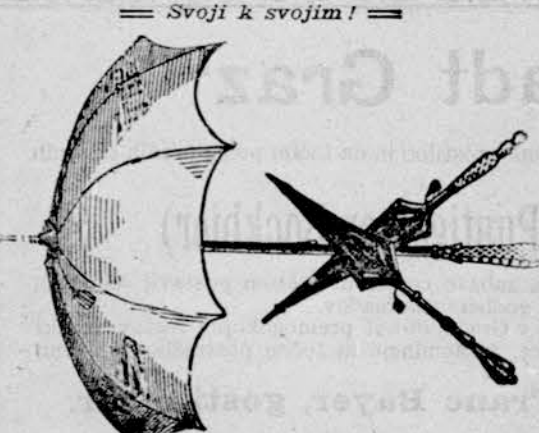
Starolito železo se kupuje in po dobrih cenah plača.

Milan Hočevvar
 trgovina specerijskega blaga
 v Celji, Glavni trg št. 10
 nasproti farne cerkve

Priporoča
 častiti duhovščini in slavnemu
 občinstvu svoje blago, zagotav-
 ljajoč dobre in cene postrežbe.

LEOP. SCHARNER
 = marelar =
 Ungarthorgasse - V PTUJI - Ungarthorgasse

Priporoča svojo veliko zalogo
dežnikov in solčnikov
 najlepše izpeljave po zelo znižanih cenah.
 Dežnike na debelo prodajam po fabriških cenah.
 Prevezam vse poprave, kakor tudi preoblečenje
 bodisi dežnikov ali solčnikov.
 — Svoji k svojim! —

Rotovška ulica 5 - **Celje** - Rathhausgasse 5

Resnica se bere v „Domovini“.
 Da se najboljši kupi v Ant. Mlinerič-ovi trgovini;
 Mnogovrstnega blaga za obleke, suknje in hlače,
 Tudi vsa priprava za šivilje in krojače;
 Oxforda, šifona in platna za srajce in prtiče,
 Narejene srajce, spodnje hlače za može in fantiče;
 Predpasnike razne barve in močnosti,
 Dežnike, solčnike vsake velikosti;
 Atlasa, satina cachemira itd. za janke in jopce,
 Perkalaste, platnene, volnene in židane robece;
 Zavratnike, kolerje, predpasnike in zapestnice;
 Moderce, rokavice, nogavice, za gospe in deklice;
 Bele in barvane pavolnate in volnate preje,
 Različne posteljske in konjske odeje;
 Kakor še mnogo drugega, kar se tukaj ne omeni,
 Vse dobro blago po najnižji ceni;
 Od tega se lahko vsaki prepriča, (102) 4-2
 Ako pride v trgovino Anton Mlinerič-a.

Rotovška ulica 5 - **Celje** - Rathhausgasse 5

Trgovino z mešanim v najem
 blagom s stanovanjem

vzeti želi mladi oženjeni trgovec takoj; tista mora biti
 blizu župnijske cerkve, ali pa v veliki okolici, in sicer
 tam, kjer ni prevelike konkurence. Trgovina mora biti
 živahna in v shajalna. — Pisemne ponudbe naj se po-
 slejo pod šifro „Dobra trgovina“ upravnistvu „Domovine“ v Celji. (89) 3-3

Jajca za valjenje

od posebno plemenitih kur, kakor

od pegatk eno po	15 kr.
pravih štajerskih kur eno po	15 „
„Haudon eno po	20 „
Plymouth Roks eno po	20 „
domačih fazanov eno po	30 „
Dorking eno po	30 „
Kokinkina rumene eno po	30 „
Brahma eno po	30 „

in kanarčke prav dobre pevce, prodaja Ivan Kranjc v
 St. Ilju p. Velenje. — Manj ko 10 jajec se ne odpošlje.
 Kdor jih več naroči, dobi ceneje. (83) 6-4

Sposoben brusac bodljik
 (97) (predilnih kampeljnov), 3-3

kateri ume ravnat s pantentiranimi Ashwerth pokrovnimi-
 bodlikami (pavolnemi kampliji) se sprejme takoj pod
 ugodnimi pogoji. Oziralo se bode le na take prosilce,
 ki razumejo kak slovanski jezik. Ponudbe pošljejo naj se
 pod šifro „D. št. 100“ upravnistvu „Domovine“ v Celji.

Naturno figovo žganje, dvakrat kuhano 50%,
 močno liter a 50 kr.
 prodaja Franc Pustotnik, posestnik v Blagovici, pošta Lu-
 kovica (Kranjsko).
 Vzorec se pošilja franco. (56) 10-9

(34) 25-11 **Ozira vreden zaslužek**
 posebne vrste in dolgotrajnosti ponudi se v vsaki fari
 razumljivim, krepostnim in spoštovanim osebam. — Pis-
 mena vprašanja pod „9.132“, Gradec, poste restante.

DEČKA
 s primerno šolsko izobrazbo, poštenih starišev,
 kateri ima veselje do tiskarstva, sprejme
Dragotin Hribar v Celji

Kdor želi prevzeti
 po nakupni ceni trgovino z mešanim blagom na
 prav prijetnem kraju v Savinjski dolini, blizu
 župnijske cerkve, naj se oglasi pri upravnistvu
 „Domovine“ v Celji. (100) 2-2

V najem se da umetni mlin
 blizu glavne ceste in prijaznega
 trga Vransko pod ugodnimi pogoji.
 Več pove upravnistvo tega lista.
 (103) 3-2

Primerna birmanska darila
 priporoča
Franc Čuden
 v Ljubljani, Mestni trg.

Največja zaloga nikelnastih, srebrnih in zlatih
 žepnih ur ter velika izbor stenskih ur; zlatih verižic,
 uhanov, prstanov itd.

Popravila izvršujem natančno in dobro z jamstvom.
 (42) Ceniki zastoj.

Mehanična delavnica, Poljanska cesta št. 31.
 Vsa največja kolesarska popravila se popravijo.
 Priporoča se in vabi
Franc Čuden v Ljubljani.

Priporočam tudi veliko zalogo kolesov,
 imam glavno zastopstvo za Kranjsko, najbolj-
 ših tovarn
 „Styria koles“, „Premier koles“
 in več družih tovarn. Ceniki franco.
 — Cena letos jako znižana. —

Kozolec
 v zelo dobrem stanu pri Celji, je takoj za pro-
 dati. — Več pove upravnistvo „Domovine“.
 (111) 1

Akvizitérja
 za požarni oddelek
 sprejme generalni zastop banke „Slavije“
 pod prav ugodnimi pogoji. (107) 3-1
 Prednost gre reflektantom, ki se morejo izkazati,
 da so v tej stroki že poslovali z uspehom.

„THE GRESHAM“
 zavarovalna družba za življenje
 v Londonu.

Filijala za Avstrijsko: Dunaj, I., Giselstrasse 1., v družbeni hiši.
 Filijala za Ogersko: Budimpešta, Franca-Jozefa trg 5 in 6, v družbeni hiši.

Aktiva družbe dne 31. dec. 1894 k. 138.416.475—
 Letni zavarovalni dohodki z ob-
 restmi do 31. decembra 1894 „ 25.319.668—
 Izplačanja za zavarovanje, za
 rente in odkupe i. dr. odkar
 posluje družba (1848) „ 304.342.593—
 Med letom 1894 je bilo od družbe
 izdanih 9233 polic v znesku „ 78.736.000—

Prospekti in cene, po katerih se ravna
 družba pri izdajanju polic in prijavi obrazci dobe
 se brezplačno pri generalni agenturi v Ljubljani,
 Tržaška cesta 3 pri GVIDONU ZESCHKO-tu.
 (155) 12-10

Alojzij Vodnik
 kamnoseški mojster v Ljubljani
 (101) 10-2 priporoča svojo
na Kranjskem najbogatejšo zalogo
 vsakovrstnih
nagrobni spomenikov
 iz marmorja, granita, sijenita, labradorja itd.
svojo delalnico
za splošna dela za cerkve:
 altarje, prižnice, obhajilne mize, in stavbe:
 portale, stopnjice itd.
 Marmormozaike tlak za tikanje cerkve, veža itd.
 od 3-750 m, v najrazličnejših pristnih barvah.

Vzorci, ceniki in pojasnila brezplačno na
 razpolago. Lastni kamenolomi na Kamnigori
 pri Dravljah in Repnimitaboru pri Sežani.

Zobozdravniško naznanilo.
Dr. J. Riebl
 ordinira vsaki dan za zobobolne
 od 8.-12. ure dopoldne in od 2.-5.
 popoldne (18) 12-5
 v lastni hiši
 vrtno ulice (Gartengasse) št. 9 v Celji.

Ustavlja umetne zobe in zobovje z
 zlato, kavčuk ali platino podlago in
 plumbira z zlato itd. podlago po ame-
 rikanskem sistemu brez vsakih bole-
 čin in garantuje za najpopolnejšo iz-
 vršitev, enako najboljšim dunajskim
 ali graškim delom. Zobovje ne ovira
 čisto nič žvečenja ali govorjenja.